Sfinții mucenici Mina, Ermoghen și Evgraf

(s.v. 10 decembrie / s.n. 23 decembrie)

Materiale despre Sfinții mucenici Mina, Ermoghen și Evgraf:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20muc.%20Mina,%20Ermoghen%20%C8%99i%20Evgraf%20(10%20dec.)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Mina%2C+Ermoghen+%C8%99i+Evgraf

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Mina%2C+Ermoghen+%C8%99i+Evgraf

***

Aceşti Sfinţi mucenici au trăit în vremea împăratului Maximin tracul (235-238) şi pentru că în Alexandria existau neînţelegeri între oameni, împăratul l-a trimis pe fericitul Mina, atenian de neam, să le rezolve, de vreme ce era un om înţelept. Acesta nu numai că i-a lămurit pe alexandrini asupra lucrurilor care-i tulburau, dar i-a şi îmbărbătat pe aceia să ţină şi mai mult la credinţa lor creştină şi a tămăduit mulţi bolnavi. Auzind acestea, Maximin l-a trimis pe Ermoghen, prefectul să-l înduplece pe Sfântul Mina să se lepede de Hristos şi pentru că nu a reuşit, acesta l-a supus la mari chinuri. Impresionat fiind Ermoghen de răbdarea în chinuri a fericitului Mina, a trecut şi el la creştinism, a fost botezat de Sfântul Mina, apoi un sobor de episcopi l-a hirotonit arhiereu. Aflând împăratul, i-a supus pe amândoi la cumplite chinuri, pe care sfinţii le-au îndurat cu puterea lui Dumnezeu. Atunci, Sfântul Evgraf, notarul Sfântului Mina a mărturisit şi el pe Hristos şi a fost ucis cu sabia de către împărat. Odată cu el au primit mucenicia şi Sfinţii Mina şi Ermoghen, ei fiind ucişi cu cuţitele de slujitorii împăratului. Sfintele lor moaşte au fost duse în Constantinopol, unde au săvârşit nenumărate minuni.

Index

În această lună (decembrie), ziua a zecea - Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf (Minei) 4
Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf 23
Imnografie 33
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf 35
Sfinţii Mina, Ermoghen şi Evgraf - Drumul spre sfinţenie 54
Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici ai lui Hristos: Mina Calicheladu (adică cel cu viers frumos), Ermogen şi Evgraf 57
Sinaxar - Sfinții mucenici Mina, Ermoghen și Evgraf - 10 decembrie 59
Diac. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf 61
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf 63
Proloage - Pătimirea Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgrav († 315) 65
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf 71
Cugetare 72
Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Eugraf 74
Sfinții mucenici Mina, Ermoghen și Evgraf din Alexandria, Egipt (10 decembrie) 76
Articole în alte limbi despre Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf: 82

Icoane.....83

În această lună (decembrie), ziua a zecea - Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf (Minei)

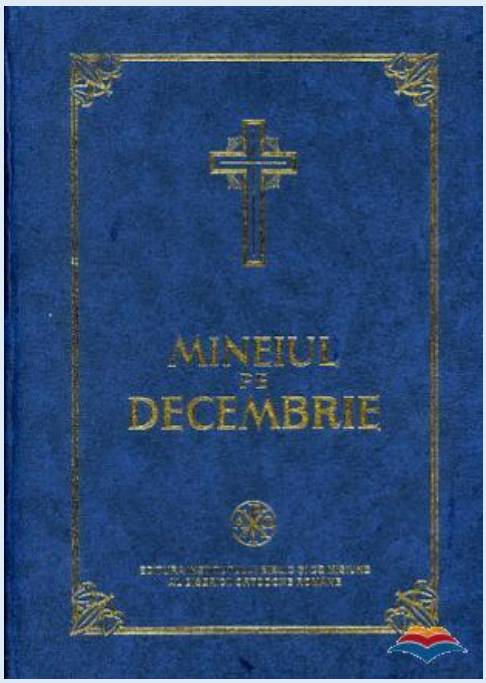

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6, glasul 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Mucenice prea lăudate Mina, pe pulpe fiind bătut, şi scoţându-ţi-se ochii, şi tăindu-ţi-se limba cea grăitoare de Dumnezeu, ai răbdat cu prea mare tărie, privind la răsplătirile cele dumnezeieşti. Pentru aceasta roagă-te, să se dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

Măritul Ermoghen, tăindui-se mâinile şi răbdând lipsirea picioarelor, şi uitându-se la foc, arătă mai multă căldură a inimii, lipindu-se de Dumnezeu. Căruia acum se roagă, să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Zdruncinându-vi-se mădularele, înţelepţilor, aţi fost aruncaţi întru adâncurile mării, măriţilor; iar cu voia lui Dumnezeu v-aţi îndreptat către limanul cel adăpostit al desfătării, înecând răutatea şarpelui. Pentru aceasta rugaţi-vă, să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Alte **Stihiri**, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Ca nişte stele mult luminoase înţelegătoare, răsărind spre întărirea Bisericii, toată zidirea o luminaţi, buni biruitorilor mucenici, cu lumina pătimirilor şi cu strălucirile minunilor. Pentru aceasta astăzi veselindu-ne săvârşim pomenirea voastră cea sfântă şi purtătoare de lumină, purtătorilor de cununi cei pururea pomeniţi.

Ca o pasăre bine cântătoare care ai glăsuit în dumbrava pătimirilor, mărite Mina, ai tras către tine pe Ermoghen şi pe Evgraf, şi dimpreună cu ei ai scăpat de vicleniile vrăjmaşului cele cu multe împletituri, şi ai zburat către locaşurile dumnezeieşti, şi în cuiburile cereşti. Pentru aceasta cu mari laude te cinstim.

Lipsindu-vă pururea pomeniţilor de mâini şi de picioare, tăindu-vi-se şi capetele, şi muncindu-vă, şi la alte multe chinuri supunându-vă, nu v-aţi lepădat de Hristos, nu aţi jertfit idolilor; ci bucurându-vă v-aţi mutat din viaţa aceasta trecătoare către cea veşnică şi dumnezeiască.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Cu adevărat limba ta s-a arătat mai veselitoare decât condeiul scriitorului, cel grabnic scriitor, Mina cel cu glas frumos, ritorisind arătat credinţa cea dreptmăritoare şi mântuitoarele dogme, prin care Dumnezeu s-a prea slăvit. Şi pe Ermoghen l-ai arătat bine înfrumuseţat, prea fericite, care prin tine a luat dumnezeiescul Botez, şi l-ai făcut împreună pătimitor, şi părtaş nevoinţelor, dimpreună cu Evgraf, care bine au urmat ţie. Şi acum stând cu îndrăzneală înaintea scaunului Mântuitorului, nu încetaţi a vă ruga pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Cela ce eşti Unul-Născut, şi de o Fiinţă cu Părintele Tău, şi cu Duhul, cela ce Te-ai întrupat din Fecioară, fără amestecare precum însuţi ştii, păzeşte turma Ta întru curăţie, cârmuindu-o cu pace şi întru o unire a gândului.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: A treia zi ai înviat...

Fecioara curată şi Maica Ta, văzând pe poporul cel fărădelege, pironindu-Te fără dreptate pe lemn Mântuitorule, precum a zis mai-nainte Simeon, la cele dinlăuntru s-a rănit.

Stihoavna din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfinţilor, glasul al 6-lea*

Ceată mucenicească, apărători cu bună credinţă se arată astăzi credincioşilor, surpând toată păgânătatea tiranilor, Mina, Evgraf şi Ermoghen, înţelepţii. Pentru aceea fiind întocmai la număr cu Treimea cea în trei Lumini, luminându-se cu norul dumnezeieştii străluciri, se veselesc cu cetele cele fără de trup, rugând pe Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Podobie: A treia zi ai înviat...

Braţele tale cele curate, întru care ai purtat pe Dumnezeu, întinzându-le acum Preasfântă, acoperă-ne pe noi de toată mânia cea silnică, Născătoare de Dumnezeu, curată, care eşti nădejdea lumii.

A Crucii, a Născătoarei

Răstignindu-Te îndelung-răbdătorule, ai clintit tot pământul, iar inimile credincioşilor le-ai întărit. Pentru aceea lăudăm, şi cu dragoste ne închinăm puterii Tale, celei nepricepute.

Troparul, glasul ai 8-lea: Cu înfrânarea patimilor, chipurile cele ca focul arzătoare şi pornirile omorându-le, mucenicii lui Hristos au luat dar, a goni bolile celor neputincioşi şi a face minuni, vieţuind şi după sfârşit. Cu adevărat minune prea mărită! Că oase goale izvorăsc tămăduiri! Slavă Ţie unuia Înţeleptului şi Ziditorului Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

La Utrenie

Canoanele amândouă din Octoih, şi ale Sfinţilor pe 4.

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul 1

Irmos: Hristos Se naşte slăviţi-L, Hristos din ceruri întâmpinaţi-L; Hristos pe pământ, înălţaţi-vă; cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L popoare, că S-a prea slăvit!

Fiind împodobiţi cu cununile slavei şi stând înaintea scaunului lui Dumnezeu, şi umplându-vă de dumnezeiască lumină mucenicilor, izbăviţi de negura patimilor, pe cei ce săvârşesc cu dragoste pomenirea voastră, cea purtătoare de lumină.

Poftind bună lauda cea dumnezeiască, dorind de frumuseţea lui Dumnezeu, aţi lepădat dulceaţa vieţii şi toată puternicia cea luminată, şi prin moarte aţi aflat viaţă nesfârşită, mucenicilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înfierbântându-se de râvnă dumnezeiască, au stins focul nedumnezeirii, şi cu credinţă s-au arătat sfeşnice luminate, luminând tuturor lumina bunei credinţe, Ermoghen şi Mina, cei prea înţelepţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Roagă-te Fecioară fără prihană neîncetat Domnului şi Stăpânului, pe care L-ai întrupat din sângiurile tale unindu-Se cu noi, ca să se izbăvească robii tăi de stăpânirea patimilor, prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Fiului Celui Născut...

Cu rază cerească luminându-se sfinţii mucenici, au risipit întunericul înşelăciunii idolilor, şi ne-au strălucit nouă lumină de tămăduiri; care cântăm Dumnezeului tuturor: Sfânt eşti Doamne!

Urmând omorârii Stăpânului celui ce este viu, minunate Mina, ţi s-au sfărâmat gleznele picioarelor, şi zdrobeşti capul tiranului vrăjmaş, întărindu-ţi picioarele pe calea cea tare a muceniciei, prea viteazule mucenice.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lăuda pe Mântuitorul, Ermoghen, tăindu-i-se mâinile, făcând cu vopselele sângiurilor arătat, podoabă preoţiei mai luminată, cu darul arătându-se râvnitor Celui ce a pătimit cu trupul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Singură între femei aflându-te mai frumoasă Fecioară, Hristos a ieşit din pântecele tău, purtând trup, şi luminând neamul nostru cu frumuseți dumnezeieşti. Pentru aceasta cu dragoste te cinstim.

Irmosul: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat fără sămânţă, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne!

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Lepădând slava lumească, s-au într-armat cu puterea dumnezeiască, Mina, Ermoghen şi lăudatul Evgraf, şi cu gând hotărât au răbdat greutatea chinurilor celor cumplite, necruţându-şi trupurile. Pentru aceasta, după sfârşit aruncându-se întru adâncul mării, s-au îndreptat către limanul cel ceresc; cărora cu credinţă să strigăm: Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste, sfântă pomenirea voastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul 1*

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Minunatul Mina, prea lăudatul Ermoghen, doimea întru-tot cinstită a Sfintei Treimi, bărbăteşte au călcat trufia cea de mulţi dumnezei, şi săvârşind călătoria prea sfinţit, au luat din Cer cununi, cu puterea Duhului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Încăput-ai în pântecele tău prin Dumnezeiescul Duh, pe Făcătorul tuturor, Dumnezeul şi Ziditorul tău, ceea ce eşti fără prihană curată, şi L-ai născut fără stricăciune. Pe care slăvindu-l, te lăudăm pe tine Fecioară, ca pe un palat al Împăratului slavei, şi ca pe o răscumpărătoare a lumii.

A Crucii, a Născătoarei

Şi prin inima ta Fecioară curată, şi cu totul fără prihană, cu adevărat a trecut sabia, dacă ai văzut pe Fiul tău înălțându-Se pe Cruce, ceea ce eşti cu totul fără prihană; binecuvântată Marie, scăparea păcătoşilor, zidul şi întărirea lumii.

Cântarea a 4-a

Irmos: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase din Fecioară ai odrăslit, din muntele cel cu umbra deasă. Venit-ai Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu. Slavă puterii Tale, Doamne!

Vestind legile cele luminate, fărădelege scoţându-ţi-se ochii, ai răbdat Mina, având ochii inimii tale căutând cu dinadinsul către Lumina cea neapusă, şi cântând cu bucurie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Arătatu-s-a limba ta prea înţeleaptă, când se tăia, fiind ascuţită cu focul Duhului, că vorbea, cântând minunile lui Dumnezeu, şi neglăsuirea judecătorului aievea prefăcându-o, spre lauda bunei credinţe a Făcătorului.

Tare răbdând patima, se taie picioarele lui Ermoghen, călcând capul şarpelui, gătind calea mărturisirii cu gând neabătut, care duce către luminarea vieţii celei cereşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Păzindu-ţi sufletul nerănit, ţi se arată Hristos, vindecându-ţi rănile Mina, şi poruncindu-ţi să rabzi cu bărbăţie, ca prin tine voitorul milostivirilor să facă mântuire tuturor, celor ce priveau.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Toiag din rădăcina lui Iessei, şi floare ai odrăslit pe Făcătorul a toată lumea, care a veştejit sadurile ştiinţei celei neroditoare, şi nouă ne-a sădit credinţă adevărată, curată Fecioară prea lăudată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dumnezeu al păcii fiind, Tată al îndurărilor, pe Îngerul Sfatului Tău celui Mare, dăruindu-ne pace L-ai trimis nouă. Deci, povăţuiţi fiind la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni.

Ce te tulburi în deşert? Strigau împreună mucenicii, către judecătorul cel fărădelege, pe lângă noi stă, dându-ne putere, Cel ce singur este nebiruit întru tărie; pentru care răbdăm chinurile cu vitejie.

Fost-a fără de veste trecerea lui Ermoghen cel minunat către Domnul; că cu baia se curăţă, şi cu alegere dumnezeiască primeşte lumina Arhieriei, luminând cu învăţături pe cei ce sunt în noaptea cumplitei răutăţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Părăsind gândul cel neiscusit al ritoriciei, v-aţi vânat cu mrejele necărturarilor, înţelepţindu-vă Duhul cu adevărat, mucenicilor; şi prin credinţă, făcându-vă tari în răbdare, a-ţi înfrânt tot viforul muceniciei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Arătatu-te-ai întrecând pe Sfinţii Îngeri, Fecioară curată, născând pe Îngerul Sfatului celui Mare, pe Dumnezeul Emmanuil, care cu pogorârea Sa a făcut pe oameni cereşti, pentru milostivirea cea nespusă.

Cântarea a 6-a

Irmos: Din pântece pe Iona...

Mântuieşti pe Iona din fiară, care însemna îngroparea Ta cea de trei zile Atotputernice; iar trupurile mucenicilor, care s-au aruncat în mare, le îndreptezi către li-

manul adăpostit al îngropării; unde este dumnezeiască voirea Ta, spre paza noastră a credincioşilor.

Trupurile voastre nebiruiţilor mucenici, adâncimea mării le-a dat nevătămate pe pământ, mergând înainte îngeri cereşti, fericiţilor, şi arătându-ne tuturor aşezarea voastră, care este izvor de tămăduiri, şi scăpare de patimile sufleteşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cetele îngereşti s-au mirat de răbdarea voastră; cum aţi biruit cu trupul pe balaurul cel fără de trup, mucenicilor, şi v-aţi încununat cu cununile biruinţei, stând înaintea scaunului lui Dumnezeu, şi luminându-vă cu dumnezeieştile străluciri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Încetat-a prin tine Fecioară moartea, că ai născut viaţa Hristos, care dăruieşte nemurire şi dumnezeiască mântuire, celor ce bine cred întru El. Pe Acesta roagă-L Preasfântă, să se apere robii tăi de toate greşelile.

Irmosul: Din pântece pe Iona ca pe un prunc l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit şi în Fecioară sălăşluindu-Se Cuvântul şi Trup luând, a ieşit păzind-o nestricată; că Cel ce n-a pătimit stricăciune o a păzit nevătămată pe ceea ce L-a născut.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Ca nişte stele luminoase, noaptea mulţimii dumnezeilor de tot o aţi împuţinat, şi inimile credincioşilor le-aţi luminat cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu, şi pe toţi i-aţi arătat vase cinstite ale Dumnezeiescului Duh. Pentru aceasta lăudăm pomenirea voastră, măriţilor mucenici.

Icos: Ceata dumnezeiască a mucenicilor, Mina, Ermoghen şi Evgraf, împreună cu credinţă mărturisind mândriile tiranilor le-au surpat, şi munci suferind cu trupurile, s-au bucurat cu Duhul; ca cei ce cu bună credinţă pentru Hristos au pătimit, şi la Hristos cel ce i-a chemat, au alergat, ca nişte măriţi mucenici.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a zecea, pomenirea Sfinților mucenici: Mina Calicheladul adică cel cu vers frumos, Ermoghen şi Evgraf.

Stih: Tăindu-se Mina, deşi a cânta nu poate,
Dar gura celor de rea credinţă o astupă foarte.
Ermoghen reaua credinţă scuipând,
A fost martor credincios, prin sabie pătimind.
Suferind Evgrafe, ale sabiei iuţite tăieturi,
Te-ai făcut condei bine scriitor, după Sfintele Scripturi.
În a zecea zi aţi luat sfârşit de a voastre chinuri.

Aceştia au fost pe vremea împărăţiei lui Maximian; la care pornindu-se nişte întrebări de la alexăndreni, a fost trimis Mina de împăratul ca să le dezlege; fiind el învăţat cu toată înţelepciunea, şi deprins la cuvinte ritorice, fiind învăţat mai de multe ori la Atena, şi dobândind cea de acolo buna grăire, ca cel ce era cu neamul atenian.
Acesta venind la Alexandria, n-a făcut numai să cunoască alexăndrenii, întrebările care scornise, dezlegând toată îndoiala şi întrebarea, care se aduceau de dânşii, ci a plecat şi pe cei ce primiseră cuvântul credinţei lui Hristos, ca să-l ţie mai adevărat, şi a tămăduit şi mulţi bolnavi.

Drept aceea împăratul aflând de acestea, trimise pe Ermoghen eparhul, poruncindu-i să plece pe Mina, să se lepede de credinţa creştinilor, şi de nu ar vrea să se supună, chinuindu-l în tot chipul, să-l piardă.

Acesta aducând pe sfântul la judecată, de vreme ce nu putea să-l plece, ci vedea că-i sta împotrivă, întâi puse de-i scoaseră tălpile picioarelor, apoi îi scoaseră ochii, şi îi tăiară limba. Şi văzând că minunat se tămăduiră acele părţi vătămate ale trupului său, şi pe doi îngeri care-i acopereau capul Sfântului Mina, pentru aceasta s-a întors şi a crezut în Hristos, luând Botezul de la Sfântul Mina. Şi nu numai aceasta, ci şi vrednicia Arhieriei a luat-o de la episcopii ce se adunaseră acolo.

Acestea auzind împăratul, scrise din nou la Alexandria şi trimise de-i aduse; şi cercând să-i despartă de credinţa în Hristos, şi văzând că nu poate, porunci să împungă pe Sfântul Ermoghen în pântece cu o suliţă, să-i taie mâinile şi picioarele, şi să-l pună pe un grătar de foc. Şi ce va mai rămâne din trup, să-l arunce în râu. Iar pe Sfântul Mina a poruncit să-l spânzure într-un loc întunecat, şi să-i lege de picioare o piatră foarte grea. Acestea făcându-se după porunca împăratului, sfinţii însă prin dumnezeiasca putere, de îngeri păzindu-se întregi şi sănătoşi, au stătut înaintea împăratului. Şi iarăşi ca pe un păgân l-au mustrat.

Atunci Sfântul Evgraf, ce era scriitor Sfântului Mina, mărturisi cu îndrăzneală pe Hristos. Şi a zis multe cuvinte împotriva împăratului, de faţă defăimându-I.

Iar împăratul nesuferindu-se a fi biruit şi înfruntat de cuvintele sfântului, pornindu-se spre multă mânie, scoase sabia şi omorî cu mâna lui pe Evgraf; apoi împreună cu Sfântul Evgraf s-au omorât şi Sfinţii Mina şi Ermoghen de cuţite, năvălind asupra lor slugile împăratului.

Iar sfintele lor moaşte s-au adus prin poruncă dumnezeiască de s-au pus la Vizantia, unde se află şi acum făcând multe minuni, şi semne nepovestite.

Tot în această zi, Sfântul Gemell, pe cruce s-a săvârşit.

Stih: Gemell pentru Dumnezeu sufere a se răstigni.
Şi prin cruce spre a sa cunună a călători.

Acesta a stătut pe vremea împăratului Iulian Paravatul, trăgându-se din Anghira, din Eparhia ce se numeşte Climaxina. Deci trecând oarecând Iulian prin mijlocul cetăţii Anghirei, a stătut sfântul acesta făţiş înaintea lui, şi l-a rănit cu cuvinte îndumnezeite ca cu săgeţi.

Iar împăratul aprinzându-se de mânie, a poruncit de s-a încins sfântul cu un brâu de fier roşit în foc, apoi a poruncit să urmeze păgânului pe cale. Iar după ce a ajuns Paravatul la mica cetate Edesa, sfântul a fost întins de patru părţi ale trupului, şi rănit cu ţepuşi de lemn ascuţite. Apoi i s-a străpuns trupul cu frigări înfocate, şi fiind spânzurat, s-a sfâşiat pretutindenea; a fost băgat apoi într-o tigaie ce clocotea pe foc, plină de untdelemn, de răşină şi de grăsime. Şi pe deasupra era bătut cu toiege de fier, ce aveau cângi. Însă din dumnezeiasca putere a căzut de sus ploaie repede şi a stins focul, şi a rămas mucenicul nevătămat.

Acestea văzându-le spurcatul împărat, s-a spăimântat, şi a poruncit să-i bată cuie prin cap, până vor ajunge la creierii săi. Apoi a fost spânzurat sus, şi cu cuţitele a fost despoiat ca o oaie de la picioare până la umeri.

Iar după dumnezeiasca iconomie întâmpinând sfântul un preot, s-a botezat de el, căci încă era nebotezat, şi după ce s-a botezat, a ieşit din sfânta colimvitră cu totul sănătos, fără să aibă pe trup vreo rană, sau semn de rană; atunci a auzit din Cer dumnezeiesc glas, zicându-i: Fericit eşti Gemelle, căci mult te-ai ostenit.

Acestea aflându-le spurcatul împărat, a spânzurat pe sfântul pe cruce, şi i-a pironit cu cuie mâinile şi picioarele. Deci aşa spânzurat, făcând rugăciune de trei ori fericitul, şi-a dat duhul în mâinile Domnului.

Iar cinstitul său trup, pe taină oarecari creştini pogorându-l de pe cruce, l-au îngropat la loc însemnat.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Toma Defurchinu.

Stih: Toma punând pe Dumnezeu temelie prea nesfărâmată.
Se arată demonilor spaimă prea înfricoşată.

Acest sfinţit Toma, avea patrie pământul acela, ce se află la poalele muntelui numit Chimineu. Deci părinţii lui erau oameni de rând şi cu îndestulare vieţuind. Iar după ce a ajuns sfântul în floarea vârstei sale, a defăimat toate lucrurile lumeşti, şi râvnind viaţa monahicească, s-a îmbrăcat cu îngerească schimă şi s-a făcut monah.

Deci sporea întru nevoinţă fără de abatere, căci fericitul de mic copil hrănea în inima sa dorul acesta, pentru că obişnuia a se duce împreună cu tatăl său la mânăstiri, în vârstă copilărească. Şi văzând viaţa monahicească, îi era dragă şi primită; pentru aceasta s-a şi dat pe sine la un dascăl din mânăstirile acelea, ca să înveţe de la el şi monahiceasca vieţuire şi Sfintele Scripturi, care le-a şi învăţat în puţină vreme; Psaltirea, Apostolul şi toată ceealaltă bisericească slujbă.

Deci acesta precum am zis, câştigându-şi duhovniceasca dorinţă, ce din copilărie hrănea şi vitejeşte nevoindu-se, cu pustniceştile nevoinţe şi-a închipuit în sufletul său gânditoarea frumuseţe cu vopselele bunătăţilor, încât se părea ca o icoană dumnezeiască care îndemna să o urmeze pe cei ce o vedeau.

Atuncea şi un boier slăvit din cei mai însemnaţi ai Constantinopolului, Galohict cu numele, a zidit o mânăstire lângă râul Saggaris. Deci sfătuindu-se cu episcopul ce se afla acolo, îl rugă pe el ca să-i aleagă pe unul din cei mai însemnaţi monahi, din mânăstirile cele supuse lui şi să-l aşeze pe acesta egumen la mânăstirea lui cea din nou zidită, iar episcopul primindu-i cererea, a sfătuit pe boier, că fericitul Toma este vrednic să se facă egumen mânăstirii sale ca un bărbat vestit şi canon amănunţit al nevoinţei.
Deci aşezându-se egumen dumnezeiescul Toma, înţelepţeşte a ocârmuit mânăstirea aceea în destui ani. Dar cu cât el se ascundea de oameni cu smerenia sa, cu atâta se vestea la toţi, că este locaş a toată fapta bună, ci fiindcă se mâhnea căci alergau

mulţi la mânăstire şi-i tulbura liniştea; ce a meşteşugit? Aflând din monahii mânăstirii pe cel mai îmbunătăţit şi aşezându-l egumen, el a luat rugăciunile tuturor fraţilor şi intrând sub poalele unui munte ce era potrivit spre linişte, a locuit acolo; dar fiindcă oile îşi căutau păstorul şi nu conteneau fraţii mânăstirii de a-l cerceta pe el, prin munţi şi pe la poalele lor, pentru aceasta l-au aflat pe el la poalele acela al muntelui, fără apărare, fără acoperământ şi fără vreo altă mângâiere.

Deci socotind ei iuţeala zăpezii şi a iernii şi arsura verii, pe care le suferea pururea pomenitul, îl rugă pe el zicând: Pentru ce părinte cinstite, te necăjeşti pe sineţi cu atâtea de multe aspre deprinderi ? Au nu socoteşti neputinţa trupului, ce este zidit din pământ şi are firească însuşire să se strice cu grăbire, de vremuirile vremurilor?

Deci abia şi cu greu s-a înduplecat cuviosul la sfatul fraţilor, şi dar a îndemnat pe ei ca să-i facă lui o mică chilie, care săvârşindu-se, s-a dus sfântul înlăuntrul bisericii mânăstirii şi plecându-şi genunchii la pământ, zicea rugându-se: O, Doamne învredniceşte să vină la noi nevrednicii, fraţii acei osârduitori ca să placă măririi tale, şi dar atunci a venit în mânăstire doi cucernici mireni, ca şi când ar fi fost trimişi de Dumnezeu, care se rugau să se tundă în monahi şi să facă ascultare lui şi tuturor celorlalţi fraţi.

Pe aceştia primindu-i cuviosul, ca pe nişte trimişi de Dumnezeu, i-a îmbrăcat pe ei cu îngereasca schimă şi le-a pus numele celor mai întâi aleşi ucenici ai Domnului, pe unul adică numindu-i Petru, iar pe celalalt Ioan, şi împreună cu aceştia mai fierbinţi făcea rugăciunile sale către Dumnezeu.

Ci tatăl răutăţii diavolul n-a suferit să vadă întru multă vreme vicleniile şi meşteşugirile lui biruindu-se de sfântul. Ci mai întâi i-a adus lui atâta mulţime de ţânţari, încât nu putea nici puţin să se odihnească, că şi când se pleca bătrânul să se culce i se făcea lui ca nişte îmbolditori, şi când se scula spre rugăciune, intrau prin gura sa până în gâtlej, care dacă ar fi voit să-şi mângâie neputinţa firii cu puţini hrană, se umplea şi aceea de ţânţari, şi această mare rană, suferindu-o sfântul întregi trei ani, nu suspina cu împuţinare de suflet, ci mai vârtos mulţumind, cerea de la Domnul izbăvire răului, iar când fugeau ţânţarii după iconomia lui Dumnezeu, veneau muşte oarecare prea mari şi supărau pe cuviosul împungându-i ca săgeţile pielea, care din multa înfrânare era cu totul uscată, deci când iarăşi fugeau muştele atunci veneau furnici, şi se împotriveau mulţi ani, nevoitorului pustniciei, intrându-i fără de frică şi în ochi şi în nas.
Deci fiindcă cu toate acestea scârbelnice, vedea diavolul pe sfântul că stă ca un stejar tare şi neclintit, încât nouă ani, întru care a suferit mai sus zisele răni, s-au socotit la el ca o zi, pentru aceasta mai cu mare pornire a voit să dea război cuvio-

sului, şi fiindcă ştia că nu dă război unei femei slabe, precum de demult a dat râzboi Evei celei luate din coasta lui Adam, ci că se luptă cu un bărbat puternic, care este cap femeii, pentru aceasta nu întrebuinţează, împotriva lui organ numai pe un şarpe, precum a întrebuinţat atunci când a dat război strămoaşei, ci adunând nenumărată mulţime de şerpi, prin ei da război sfântului.

Iar cuvântul este silit să spună o povestire prea slăvită cu adevărat şi înfricoşată, căci nu era loc nici înlăuntru, nici afară, de chilia sfântului, întru care să nu se vadă şarpe, pentru că ori în care loc sta, acolo şi şarpe se afla împleticindu-se la picioarele lui, şi orice vas de trebuinţă apuca, înlăuntrul lui afla şi şarpe, şi de câte ori voia a se culca pe pat ca să se odihnească puţin de osteneli, împreună cu el se culcau şi şerpii deşi era nevătămat de ei, cu puterea dumnezeieştii Pronii. Şi această mare rană, o suferea pururea pomenitul. Nu odată sau de trei ori în zi cu noapte, ci pururea şi în tot ceasul şi nu numai într-un an sau doi, ci întregi unsprezece ani, se supără de şerpi, şi ceea ce era mai de minune, că cuviosul n-a obosit, n-a cârtit, nu s-a scârbit cât de puţin, ci a rămas mulţumind pururea lui Dumnezeu, şi cu osârdie dând război diavolului celui ce-l războia.

Odinioară în vreme ce cuviosul sâvârşea dumnezeiasca Liturghie şi se află pe la sfârşitul ei, a ieşit de la o parte un cumplit balaur, care a încins tot colţul bisericii, şi fiindcă fratele ce slujea împreună cu cuviosul a ieşit afară din biserică ca să aducă obişnuita apă caldă, atunci balaurul căzând jos din colţ, s-a dus şi a stătut la pragul uşii bisericii, o vedere grozavă, ca un bou arătându-se şi nu lăsa nicicum pe fratele să intre, şi fiindcă a sfârşit sfântul rugăciunea şi a zis Vosglasul; a înţeles însă că fratele împreună slujitorul a zăbovit, a fost silit şi s-a întors către uşă ca să-l cheme, atunci vede pe balaurul adică că zăcea peste prag, iar pe împreună slujitorul, că sta afară îngrozit şi tremurând, deci umplându-se de credinţă şi de Duhul Sfânt, şi nemaicruţându-se: Intră! A strigat către împreună slujitorul, şi acestea zicând, şi iarăşi liniştit întorcându-se săvârşea proscomidia Tainelor, iar împreună slujitorul într-armându-se de glasul duhovnicescului său părinte, a trecut peste balaur, ca şi când ar fi avut aripi şi s-a dus către cel ce I-a chemat iar după ce s-a săvârşit dumnezeiasca Liturghie, atunci cuviosul fără să se dezbrace de preoţeasca podoabă, a ieşit afară şi mergând la balaur, i-a zis lui: iată o fiară, acum are să vină sfârşitul şi pierzarea ta prin dumnezeiasca Pronie, urmează-mi mie, şi îndată balaurul muşcând cu dinţii săi poala felonului sfântului, se trăgea de ea şi se târa.

Deci mergând departe de biserică ca o aruncătură de săgeată, şi ajungând la o prăpastie ce avea despre amândouă părţile doi mici munţişori, a stătut acolo la rugăciune şi pe lângă celelalte a zis şi acest de pe urmă cuvinţel: Doamne Dumne-

zeule, care ai zis celor ce cred întru tine, să calce peste şerpi şi peste scorpii, însuți binevoieşte, ca şi eu prea micul să calc peste balaurul acesta, la locul acestei prăpăstii. Şi o minune! Îndată s-a sculat balaurul însuşi şi s-a surpat în acea deschidere de prăpastie, şi peste el au căzut amândoi munţişorii aceia, şi cu aceştia s-a umplut deşertul prăpastiei, încât s-a îndreptat locul şi s-a făcut şes. Iar bătrânul mulţumind lui Dumnezeu, s-a dus la chilia sa.

Şi atunci s-a făcut o minune străină, căci şerpii ce-şi aveau cuiburile sub chilia cuviosului, şi-l supărau pe el în atâţia mulţi ani, aceştia zic, văzând slăvită de dumnezeiasca lumină faţa sfântului, n-au suferit, ci ca şi când s-ar fi izgonit de pară de foc, aşa îndată toţi împreună au fugit, şi ducându-se la locul unde s-a astupat balaurul, acolo şi aceştia toţi s-au omorât, mulţime nenumărată fiind. Apoi au venit despre o parte multe păsări, ca şi când ar fi fost trimise de cineva şi au mâncat împreună toţi şerpii.

Deci de atunci izbăvindu-se de supărări dumnezeiescul pârinte, a luat de la Dumnezeu darul vindecărilor şi a spune mai-nainte cele fiitoare, pentru aceasta şi mai mult se dă pe sine la trai aspră nevoință.

Şi dar văzând că mulţi năzuind la el, îi turburau liniştea, pentru aceasta a hotărât să se ducă la munţii cel mai din pustie, şi s-a şi dus. Şi pe ucenicul său Ioan, l-a lăsat egumen monahilor mânăstirii. Iar ucenicului său Petru, i-a arătat cuviosul darul vederii mai înainte care l-a luat de la Domnul, şi dar n-a minţit mai-nainte spunerea acestuia.

Deci fiindcă am pomenit de mai-nainte vederea şi de proorocescul dar al sfântului, vom povesti aici numai o ispravă a acestuia şi minune, şi din aceasta una, vom arăta toată mai-nainte vederea lui, precum din marginea hainei, se arată care este toată ţesătura ei, precum zice obştească Parimie.

Leon înţeleptul dreptslăvitorul împăratul Romanilor. care a împărățit în anii opt sute optzeci şi şapte, acesta a scris pe hârtie din cuget, ce i-a venit întru inima sa, şi pecetluind hârtia, o a trimis la cuviosul, cerând ca să-i dezlege acel cuget. Iar cuviosul mai-nainte cunoscându-o aceasta, a scris dimpotrivă răspuns la cugetul împăratului, şi îndată ce a simţit că a ajuns la pragul uşii chiliei aducătorul hârtiei împăratului, a ieşit şi cuviosul, şi întâmpinându-l, i-a dat lui răspunsul la împărătească hârtie, zicând şi aceasta: Primeşte pecetluita această scrisoare, frate şi te întoarce către cel ce te-a trimis. Acestea auzindu-le trimisul s-a înspăimântat.

Şi ce părinte? a zis, ce să spun celui ce m-a trimis, pentru dezlegarea cererii sale ? Căci tu n-ai luat încă hârtia ce ţi-a trimis ?

Părintele i-a răspuns: Destul îţi este ţie aceasta fiule, destulă, la Dumnezeu este îngrijirea şi Pronia despre aceasta.

Atuncea luând scrisoarea cuviosului trimisul, s-a întors către împăratul şi arătându-i lui cele ce au urmat, l-a făcut de s-a înspăimântat, şi după ce a citit împăratul răspunsul şi a văzut şi împlinirea răspunsului, a întrebuinţat toate mijloacele ca să meargă să vadă pe cuviosul. Iar nemândrul şi cu adevărat smerit cugetătorul Toma, a întrebuinţat un chip potrivit şi n-a lăsat să meargă împăratul să-l vadă.

Deci acest cu dar dăruit Toma, pentru că iubea liniştea, pentru aceasta după ce a aşezat bine mânăstireştile lucruri, s-a dus de acolo, şi mergând la un loc greu de umblat, a locuit acolo singuratic, ca o pasăre, şi a petrecut acolo închis, toată sfânta Patruzecime şi aşa vieţuia cu linişte.

Iar dacă s-ar fi întâmplat vreunui frate vreo întâmplare primejduitoare de suflet, atunci cuviosul mergea la mânăstire şi cerceta pe fratele acela şi pe ceilalţi, apoi iarăşi se întorcea la locul acel neumblat, ca la o mângâiere şi însufleţire.

Deci vieţuind mulţi ani pururea pomenitul şi ajungând la bătrâneţe unse şi îndelungate, s-a bolnăvit puţin, şi aşa şi-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfântul sfinţitul mucenic Teotechi, de sabie s-a săvârşit.

Stih: Teotechi, ca un fiu al lui Dumnezeu,
Prin sabie merge către Părintele său.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Marian, împroşcat cu pietre s-a săvârşit.

Stih: Lui Marian i se zdrobeşte capul de împroşcături,
Şi gânditor merge spre dumnezeieştile cununi.

Tot în această zi, Sfântul Evghenie de toiege bătut s-a săvârşit.

Stih: Evghenie, bătut cu toiege,
Spre cununa slavei, grăbindu-se merge.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii în dreapta credinţă fiind crescuţi, păgânească poruncă nebăgând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat, ci în mijlocul văpăii stând, au strigat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Unde se aude curat glasul celor ce prăznuiesc cu bucuros suflet, acolo v-aţi sălăşluit pătimitorilor; şi fiind plini de veselie cântaţi: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Dulce îmi este moartea, plăcut ca să mor, striga Ermoghen; a vieţui îmi este Hristos, şi a muri dobândă nespusă; să mi se taie dar mădularele, mie care cânt: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cuget întărit te-ai scris pe sine-ţi în cartea celor vii, înţelepte Evgrafe! Că tăinduţi-se capul, ai şezut pe sângele tău ca pe o căruţă şi te-ai mutat către lumina cea neînserată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Nearzându-ţi pântecele, nemişcându-ţi semnele fecioriei, a ieşit din tine Cuvântul, Cel ce S-a întrupat, dându-ne nouă nestricăciune şi viaţă, celor ce cântăm: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cei răcorit...

Cade înaintea picioarelor tale cugetătorul deşertăciunii, călcându-se de tine Mina de Dumnezeu înţelepţite; că lipsindu-te de ochi şi de limbă, nu ţi-a mişcat gândul de la starea cea mai bună. Pentru aceea veselindu-te ai strigat: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Când cu pornire şi cu voire crudă, te-a lipsit pe tine de mâini şi de picioare judecătorul cel prea fărădelege, atunci înţelepte Ermoghene, dorind a pătimi, cântai lui Hristos bucurându-te: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Laud Mina dumnezeieştile tale patimi, cinstesc nevoinţele lui Ermoghen, mă închin moaştelor, cânt chinurile, legăturile, izgonirile şi moartea, prin care v-aţi înălţat către viaţă, strigând: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Năstrapă, care ţii mana Dumnezeirii, te cunoaştem pe tine Fecioară; sicriu, masă şi sfeşnic, scaun al lui Dumnezeu, palat şi pod, care treci către dumnezeiasca viaţă pe cei ce cântă: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire; că n-a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici focul Dumnezeirii n-a ars pântecele Fecioarei în care a intrat. Pentru aceasta cântând, să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Chipul naşterii tale...

Iată că a strălucit tuturor praznicul cel luminat al mucenicilor celor cu chip luminos, luminând marginile lumii şi împrăştiind orbirea sufletelor; să ne adunăm astăzi cu osârdie, ca să luăm sfinţenie.

Cei ce aţi câştigat slava bunătăţii cereşti, slavă de care v-aţi învrednicit, rugaţi-vă să o dobândească şi cei ce cinstesc cu credinţă luminată pomenirea voastră; ca unii ce staţi totdeauna înaintea lui Dumnezeu, marilor mucenici.

Trupul şi sufletul le-aţi adus Făcătorului tuturor jertfă fără prihană, arzându-vă de tot cu focul chinurilor, şi v-aţi numărat în tagmele mucenicilor, luminându-vă cu lumină prea curată, gânditorilor de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înălţatu-s-au către locaşurile cele luminoase, veselindu-se ceata cea dumnezeiască a mucenicilor, şi acum stau înaintea Tatălui şi Fiului şi Duhului îndulcindu-se arătat de îndumnezeire, Mina împreună cu Ermoghen şi cu Evgraf, de Dumnezeu înţelepţiţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Ca o lumină de fulger a văzut firea noastră cea lepădată naşterea ta, ceea ce eşti fără prihană, şi s-a mântuit de noaptea necunoştinţei, şi de patimile turburării celei întunecoase. Drept aceea, ca pe o pricină a mântuirii noastre te cinstim.

Irmosul: Chipul naşterii tale celei prea curate l-a arătat rugul cel ce ardea fără să fie mistuit. Şi acum te rugăm să stingi cuptorul ispitelor cel sălbăticit asupra noastră, ca neîncetat să te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Luminânda

Podobie: Cel ce ai împodobit cerul cu stele, ca un Dumnezeu, şi prin îngerii Tăi tot pământul luminezi, Făcătorule a toate, mântuieşte pe cei ce Te laudă pe Tine.

Cu cuvintele tale cele ritoriceşti, şi cu dumnezeieştile minuni Mina, ai tras dimpreună-ţi pătimitori pe sfinţitul Ermoghen, cum şi pe Evgraf; iar noi cu bucurie vă lăudăm.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

De Dumnezeu Născătoare Marie, bună norocirea pământenilor, folositoarea păcătoşilor, singură nădejdea creştinilor, mântuirea a toată lumea, scapă-mă de îngrozirea focului.

A Crucii, a Născătoarei

Dacă ai văzut patima Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu, cu jale strigai, lăcrimând neîncetat: Ce Ţi-a răsplătit Fiule poporul cel nemulţumitor; laud însă puterea Ta.

Stihoavna din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfinţilor, glasul al 6-lea*

Iarăşi ne-a strălucit nouă pomenirea cea de peste an a luminătorilor lumii: Mina, Ermoghen şi Evgraf, luminând inimile credincioşilor, cu nevoinţele lor, cele prin cruce pentru Hristos. Pentru aceasta să aducem laudă lui Hristos Dumnezeului nostru, cela ce i-a încununat pe ei cu slavă şi cu cinste.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Cunoscut-am că Dumnezeu S-a născut din tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; pe care roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: A treia zi ai înviat...

Pironindu-Te pe cruce Hristoase, Ceea ce Te-a născut s-a rănit la inimă, strigând cu jale: O, Fiul meu! Scoală-te degrabă, ca să laud învierea Ta.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

La Liturghie

Fericirile din Octoih pe 4, şi din Canonul sfinţilor, Cântarea a 3-a pe 4. Prochimen, Apostolul, către Efeseni: Fraţilor, întăriţi-vă întru Domnul... Aliluia. Evanghelia de la Luca: Zis-a Domnul către ucenicii Săi: Păziţi-vă.., Chinonicul: Bucurați-vă dreptilor întru Domnul...

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf (s.v. 10 decembrie / s.n. 23 decembrie):

https://www.academia.edu/111026694/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sfin%C5%A3ii_mucenici_Mina_Ermoghen_%C5%9Fi_Evgraf_s_v_10_decembrie_s_n_23_decembrie_

https://archive.org/details/canon_20231210

https://www.slideshare.net/steaemy1/canon-de-rugciune-ctre-sfinii-mucenici-mina-ermoghen-i-evgraf-sv-10-decembrie-sn-23-decembrie

***

Canon de rugăciune la Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf - 10 decembrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=2WnriKk4jS8

***

Troparul Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf, glasul al 8-lea: Cu înfrânarea omorând pornirile şi îndemnurile cele arzătoare ale patimilor, ucenicii lui Hristos au luat harul de a alunga urmările bolilor celor neputincioşi şi a face mi-

nuni, atât în viaţă, cât şi după moarte. Minune uimitoare cu adevărat! Că oase goale izvorăsc tămăduiri. Slavă Ţie, Singurului Dumnezeu şi Ziditorului.

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Hristos Se naşte slăviţi-L, Hristos din ceruri întâmpinaţi-L; Hristos pe pământ, înălţaţi-vă; cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L popoare, că S-a prea slăvit!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind împodobiţi cu cununile măririi şi stând înaintea scaunului lui Dumnezeu şi umplându-vă de dumnezeiască Lumină, mucenicilor, izbăviţi de întunecimea patimilor pe cei ce săvârşesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră, cea de lumină purtătoare.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Iubind strălucirea dumnezeiască şi dorind după frumuseţea lui Dumnezeu, aţi lepădat desfătările vieţii şi toată stăpânirea cea strălucitoare şi prin moarte aţi aflat viaţa cea nesfârşită, mucenicilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înflăcărându-se de râvnă dumnezeiască au stins focul necredinţei în Dumnezeu şi s-au arătat întru credinţă sfeşnice strălucitoare, umplând pe toţi de lumina dreptei cinstiri de Dumnezeu, Sfinţii mucenici Ermogen şi Mina, cei mari la suflet.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Roagă-te neîncetat, Fecioară fără de prihană, Domnului şi Stăpânului, pe care L-ai Întrupat din sângiuirile tale, unindu-Se cu noi, ca să se izbăvească robii tăi de sub stăpânirea patimilor, prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Fiului Celui Născut...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu raza cerească luminându-se sfinţii mucenici, au risipit întunericul înşelăciunii idoleşti şi ne-au strălucit lumină de tămăduiri, nouă celor ce cântăm Dumnezeului tuturor: Sfânt eşti, Doamne!

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând pătimirii Stăpânului, celui ce este Viu, minunate Mina, pielea de pe tălpi ţi s-a jupuit, dar ai zdrobit capul tiranului vrăjmaş, întărindu-ţi picioarele pe calea cea tare a muceniciei, prea viteazule mucenice.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tăindu-i-se mâinile, Sfântul Ermogen lăuda pe Mântuitorul făcând veşmântul preoţiei cu roşeala sângiuirilor cu adevărat mai strălucitor şi prin har arătându-se următor Celui ce a pătimit cu trupul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Pe tine singură, Hristos cel prea frumos, aflându-te prea frumoasă între femei, Fecioară, a ieşit purtător de Trup, din sânul tău, împodobind neamul nostru, cu dumnezeieşti frumuseţi. Pentru aceasta te cinstim pe tine.

Irmosul: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat fără sămânţă, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne!

Cântarea a 4-a

Irmos: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase din Fecioară ai odrăslit, din muntele cel cu umbra deasă. Venit-ai Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu. Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vestind Legile cele pline de lumină, ai răbdat nelegiuirea de a ţi se scoate ochii, Sfinte Mina, având ochii inimii tale căutând cu grijă către Lumina cea neapusă şi cântând cu bucurie: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-s-a limba ta, pe când ţi se tăia, prea înţelepte, ascuţită de focul Duhului; că vorbeai vestind minunile lui Dumnezeu şi ai schimbat necredinţa judecătorului tău în încredinţare plină de evlavie cu adevărat despre Ziditorul.

Stih: ***Sfinte mucenice Ermoghen, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răbdând cu multă tărie pătimirea, Sfântului Ermogen i se taie picioarele, călcând în picioare capul şarpelui şi pregătind cu cuget neabătut calea muceniciei, care duce către Viaţa strălucirii cereşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Păzindu-ţi sufletul nerănit, ţi Se arăta Hristos, vindecându-ţi rănile, Sfinte mucenice Mina şi poruncindu-ţi să rabzi cu bărbăţie; ca prin tine să se facă mân-tuire tuturor celor ce te vedeau, Cel ce este voitor de milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Toiag din rădăcina lui Iesei, înflorind ai odrăslit pe Cel ce a sădit toată lumea, care a veştejit sadurile cunoştinţei celei neroditoare; şi ne-a sădit cu evlavie credinţa cea adevărată, prea curată Fecioară, prea lăudată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dumnezeu al păcii fiind, Tată al îndurărilor, pe Îngerul Sfatului Tău celui mare, dăruindu-ne pace L-ai trimis nouă. Deci, povăţuiţi fiind la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru ce te tulburi în deşert? Strigau mucenicii împreună judecătorului cel fără-delege; căci lângă noi se găseşte, dându-ne putere, Cel ce este Singurul nebiruit întru tărie; pentru Acela suferim cu toată tăria chinurile.

Stih: ***Sfinte mucenice Ermoghen, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fost-a pe neaşteptate minunata schimbare a mucenicului Ermogen către Domnul; că prin baia botezului s-a curăţat şi prin hotărârea cea dumnezeiască a primit lumina arhieriei, luminând cu învăţături pe cei ce sunt în noaptea celor cumplite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Părăsind gândul cel neiscusit al ritorilor, aţi fost pescuiţi cu mrejele necărturarilor, Duhul înţelepţindu-vă cu adevărat pe voi, mucenicilor; şi prin credinţă v-a făcut puternici întru tărie, împotriva furtunii chinurilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Arătatu-te-ai întrecând pe Sfinţii îngeri, Fecioară prea curată, ceea ce ai născut pe Îngerul de mare sfat, pe Dumnezeu Emmanuel, care cu pogorârea Sa a făcut pe cei pământeşti cereşti, pentru milostivirea Sa cea de netâlcuit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Din pântece pe Iona...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Izbăveşti pe Iona din fiară, închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, Atotputernice; iar trupurile mucenicilor, aruncate în mare, le îndreptezi către limanul cel liniştit al îngropării, unde este dumnezeiasca Ta voire, spre paza noastră, a credincioşilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Trupurile voastre, nebiruiţilor mucenici, adâncimea mării le-a dat uscatului nevătămate, mergând înaintea voastră Îngeri cereşti, fericiţilor şi arătându-ne tuturor aşezarea voastră, care este izvor de tămăduiri şi izbăvire de patimile sufleteşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cetele cele înţelegătoare s-au mirat de răbdarea voastră; cum aţi biruit cu trupul pe balaurul cel fără de trup, mucenicilor şi v-aţi încununat cu cununile biruinţei, stând înaintea scaunului lui Dumnezeu şi luminându-vă cu dumnezeieştile străluciri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Încetat-a prin tine, Fecioară, moartea; că ai născut pe Viaţa Hristos, care dăruieşte nemurire şi dumnezeiască izbăvire celor ce cred în El cu tărie. Pe Acela roagă-L, Preasfântă, să izbăvească pe robii tăi de toate greşelile.

Irmosul: Din pântece pe Iona ca pe un prunc l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit şi în Fecioară sălăşluindu-Se Cuvântul şi Trup luând, a ieşit păzind-o nestricată; că Cel ce n-a pătimit stricăciune o a păzit nevătămată pe ceea ce L-a născut.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Ca nişte stele strălucitoare aţi împuţinat în chip desăvârşit noaptea credinţei în idoli şi aţi luminat inimile credincioşilor cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu şi i-aţi arătat vase cinstite ale Duhului. Pentru aceasta lăudăm sfântă pomenirea voastră, mucenicilor prea măriţi.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Încingându-te dumnezeieşte cu marele şi cinstitul Nume al lui Hristos, ca şi cu o armă, ai ruşinat pe vrăjmaşul şi ai primit cununa biruinţei. Ci, mărite mucenice Mina, nu înceta rugându-te pentru noi toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii în dreapta credinţă fiind crescuţi, păgânească poruncă nebăgând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat, ci în mijlocul văpăii stând, au strigat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Acolo unde se aude lămurit glasul şi răsunetul celor ce prăznuiesc cu suflet bucuros v-aţi sălăşluit, nevoitorilor şi plini de veselie, cântaţi: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinte mucenice Ermoghen, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dulce îmi este mie moartea de care mor, striga mucenicul Ermogen: Viaţa mea este Hristos, iar moartea îmi este un câştig nespus; să mi se taie deci mădularele, mie celui ce cânt: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cuget hotărât te-ai scris în cartea celor vii, înţelepte Evgraf! Că tăindu-ţi-se capul, te-ai urcat în sângele tău ca într-un car şi te-ai mutat către Lumina cea neînserată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Cuvântul cel ce S-a Întrupat, a ieşit din tine, Fecioară, nearzându-ţi pântecele şi nici mişcându-ţi semnele fecioriei, dându-ne nestricăciune şi viaţă, nouă, celor ce cântăm: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cei răcorit...

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Se aruncă la picioarele tale cel înfumurat, fiind călcat în picioare de tine, Sfinte Mina, de Dumnezeu înţelepţite; că scoţându-ţi ochii şi tăindu-ţi limba nu ţi-ai mişcat cugetul de la starea cea mai bună. Pentru aceasta cu veselie ai strigat: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte mucenice Ermoghen, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Când judecătorul cel nebun, cu hotărâre plină de cruzime ţi-a smuls mâinile şi picioarele, atunci, dorind răsplătirile, mucenice Ermogen, cântai lui Hristos, bucurându-te: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Laud, Sfinte Mina, dumnezeieştile tale lupte; cinstesc nevoinţele mucenicului Ermogen; mă închin moaştelor voastre; cânt chinurile, legăturile, prigonirile şi moartea,

prin care v-aţi înălţat către Viaţă, strigând: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Năstrapă, păstrătoare de mana Dumnezeirii te cunoaştem pe tine, Fecioară; chivot, masă, sfeşnic şi scaun al lui Dumnezeu, palat şi pod care duce la dumnezeiasca Viaţă pe cei ce cântă: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul Minunii celei mai presus de fire; că n-a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici Focul Dumnezeirii n-a ars pântecele Fecioarei în care a intrat. Pentru aceasta cântând, să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Chipul naşterii tale...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Iată praznicul cel luminat al mucenicilor celor asemenea cu lumina, a strălucit tuturor, luminând marginile lumii şi împrăştiind orbirea sufletelor. Să ne apropiem de el cu osârdie, ca să scoatem sfinţenie.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei ce aţi câştigat mărirea bunătăţilor cereşti de care v-aţi învrednicit, rugaţi-vă ca pe aceasta să o dobândească şi cei ce cinstesc cu credinţă luminata voastră pomenire, ca unii ce staţi totdeauna înaintea lui Dumnezeu, rugă-mu-vă, Sfinţilor mari mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Trupul şi sufletul vi le-aţi adus ca pe o jertfă fără de prihană Făcătorului tuturor; iar dându-vă jertfă de ardere de tot, prin focul chinurilor şi numărându-vă în cetele mucenicilor, v-aţi luminat cu Lumină prea curată, înţelepţilor de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeiasca ceată a mucenicilor, Sfinţii Mina, Ermogen şi Evgraf, cei de Dumnezeu înţelepţiţi, înălţatu-s-au sălăşluind în Locaşurile cele luminoase; şi stau înaintea Tatălui şi a Fiului şi a Duhului, îndulcindu-se în chip lămurit de îndumnezeire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Firea noastră cea lepădată a văzut Lumina de fulger a naşterii tale, Ceea ce eşti fără de prihană şi s-a izbăvit de noaptea necunoştinţei şi de patimile tulburării celei întunecoase. Pentru aceasta ca pe o pricină a mântuirii noastre o cinstim.

Irmosul: Chipul naşterii tale celei prea curate l-a arătat rugul cel ce ardea fără să fie mistuit. Şi acum te rugăm să stingi cuptorul ispitelor cel sălbăticit asupra noastră, ca neîncetat să te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Sfinţii mucenici Mina, Ermogen şi măritul Evgraf, lepădând slava lumească, s-au însufleţit de slava dumnezeiască şi cu hotărâre plină de râvnă au răbdat mulţimea chinurilor celor cumplite, necruţându-şi trupul. Pentru aceasta, către sfârşit, fiind aruncaţi în adâncurile mării, s-au îndreptat către Limanul cel Ceresc. Cărora cu credinţă să strigăm: rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Sfântul Mina cel minunat, mucenicul Ermogen cel lăudat, doimea întru tot cinstită a Sfintei Treimi, au călcat cu bărbăţie trufia închinătorilor la idoli şi săvârşind prea sfinţita călătorie, au primit din cer cununile de biruinţă, cu puterea Duhului.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Încăput-ai în pântecele tău, prin Dumnezeiescul Duh, pe Făcătorul tuturor şi Dumnezeul tău şi Ziditorul, ceea ce eşti fără de prihană, prea curată şi L-ai născut fără de stricăciune. Pe Acela slăvindu-L, te lăudăm pe tine, Fecioară, ca pe cămara Împăratului Slavei şi ca pe o răscumpărare a lumii.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pier-zătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumne-zeul nostru.

Şi prin inima ta cea prea curată şi cu totul nevinovată, Fecioară, a trecut cu adevărat sabia când ai văzut pe Fiul tău ridicat pe Cruce, ceea ce eşti cu totul fără de prihană, binecuvântată Marie, acoperământul păcătoşilor, zidul de apărare şi întărirea lumii.

Imnografie

Condacul Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf: Ca nişte stele strălucitoare aţi împuţinat în chip desăvârşit noaptea credinţei în idoli şi aţi luminat inimile credincioşilor cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu şi i-aţi arătat vase cinstite ale Duhului. Pentru aceasta lăudăm sfântă pomenirea voastră, mucenicilor prea măriţi.

Troparul Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf: Cu înfrânarea omorând pornirile şi îndemnurile cele arzătoare ale patimilor, ucenicii lui Hristos au luat harul de a alunga urmările bolilor celor neputincioşi şi a face minuni, atât în viaţă, cât şi după moarte. Minune uimitoare cu adevărat! Că oase goale izvorăsc tămăduiri. Slavă Ţie, Singurului Dumnezeu şi Ziditorului.

Condacul Sfântului mucenic Mina: Încingându-te dumnezeieşte cu marele şi cinstitul nume al lui Hristos, ca şi cu o armă, ai ruşinat pe vrăjmaşul şi ai primit cununa biruinţei. Ci, mărite mucenice Mina, nu înceta rugându-te pentru noi toţi.

(Video) Troparul Sfinţilor mucenici Evgraf, Mina și Ermoghen - Interpret: Otilia Simeria
https://doxologia.ro/video-troparul-sfintilor-mucenici-evgraf-mina-ermoghen

Troparul Sfinților mucenici Mina, Ermoghen și Evgraf (în limba greacă):
https://doxologia.ro/troparul-sfintilor-mucenici-mina-ermoghen-evgraf-limba-greaca

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf

Cuvant Ortodox - Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf - 10 decembrie: https://www.youtube.com/watch?v=m0tga5m9iL4

***

După împăraţii Diocleţian şi Maximian, care, neputând a birui puterea lui Hristos ce se săvârşea întru sfinţii săi mucenici şi mărturisitori, nici a pierde de pe pământ sfânta credinţă, pentru care lucru foarte mult se osteneau vărsând fără cruţare sângele creştinesc, de bunăvoie şi din multa sa asprime, lăsându-şi sceptrul, au luat după dânşii împărăţia: Maxenţie în Roma, Constantin - care, după aceea, a crezut în Hristos şi toată lumea a luminat-o - în Portugalia, iar Maximin la răsărit. Dar nu înceta a se face prigoană asupra creştinilor, mai ales la Răsărit, unde pământul şi marea ca şi cum se mişca şi se tulbura, ridicându-se asupra Bisericii lui Hristos ce se înmulţea, şi cu cât se înmulţea, cu atât mai mult înflorea ca crinul în spini, roşită fiind de sângele cel mucenicesc.

Păgânul împărat Maximin, fiind prea râvnitor părinteştii sale credinţe, cea cu mulţi dumnezei, era mai urâtor şi mare prigonitor al dreptei credinţe creştineşti. Acestuia i s-a vestit cum că toată Alexandria, care este cetate prea slăvită în Egipt, s-a tulburat, înmulţindu-se acolo creştinii foarte mult şi făcându-se tulburare între creştini şi păgâni.

Iar el, neputând merge acolo singur, pentru că avea nevoie a zăbovi în Vizantia, ***a trimis pe unul din dregătorii săi, bărbat cu bună pricepere, iscusit în înţelepciunea elinească şi ritor bun, cu numele Mina, de neam atenian.*** Acestuia i-a încredinţat să astâmpere tulburarea poporului ce se făcuse în cetate şi pe cele răzvrătite să le îndrepteze şi să izgonească creştinătatea din cetate. Apoi credinţa cea părintească, adică păgânătatea lor, să o întărească şi pe cei ce au căzut dintr-însa, adică pe cei ce s-au întors de la păgânătate către Hristos, iarăşi să-i întoarcă spre dânsa.

Mina se arătă pe dinafară că ţine de credinţa împăratului şi ca şi cum s-ar fi învoit împreună cu cele păgâneşti; dar dinăuntru era creştin adevărat şi păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. El a tăinuit până la o vreme credinţa lui cea dreaptă, aşteptând chemarea cea dumnezeiască pentru nevoinţa şi cununa muceniciei.

Deci, primind poruncă de la împărat, a ajuns degrabă în Alexandria şi acolo, fără de osteneală a alinat tulburarea, cu înţelepte sfaturi împăcând amândouă părţile, adică creştinii şi păgânii, poruncind ca fără de opreală să-şi ţină fiecare credinţa sa. Apoi pe toate cele stricate din aşezămintele cetăţii şi cărora le trebuia rânduială, îndreptându-le bine, a vestit prin scrisoare împăratului.

După aceea, a gândit să-şi mărturisească credinţa sa în Hristos, pe care o ascundea şi s-o aducă întru arătare tuturor, ca să se facă şi altora chip de dreaptă credinţă şi pricinuitor de mântuire, adică să iasă la nevoinţa mucenicească. ***Căci zicea întru sine: "Dacă într-altă vreme voi vrea să mă dau spre munci, apoi numai eu singur mă voi încununa, iar acum pot şi pe alţii să-i duc către încununare".***

Deci, a început la arătare a lăuda numele lui Iisus Hristos şi a învăţa sfânta credinţă, încredinţând nu numai cu cuvintele pe cei necredincioşi, ci şi cu lucrurile; căci i se dăduse lui darul dintru înălţime a vindeca neputinţele, prin chemarea numelui lui Hristos şi prin semnul Sfintei Cruci.

Astfel odinioară, mergând prin mijlocul cetăţii şi poporul urmându-l, s-a întâmplat de a văzut pe cale mulţime de şchiopi, orbi, muţi, surzi şi îndrăciţi. Rugându-se lui Dumnezeu ca să arate puterea Sa prin mâinile lui, pentru încredinţarea poporului

celui necredincios, a chemat numele lui Hristos. Apoi, şi-a pus mâinile sale peste cei bolnavi, făcând peste fiecare dintr-înşii semnul Sfintei Cruci, şi îndată s-a dăruit tuturor tămăduire: orbii au văzut, muţii au grăit, şchiopii au sărit ca cerbii şi îndrăciţii au scăpat de duhurile cele necurate. Văzând aceasta, tot poporul s-a înspăimântat şi mulţi au crezut în Hristos, pe care Sfântul Mina, învăţându-i cu cuvinte, i-a unit cu creştinii.

Dar unii din cei împietriţi cu necredinţa şi orbiţi cu răutatea elinească, cărora le erau iubite praznicele cele diavoleşti şi-i cinsteau pe aceia cu îmbuibarea, cu beţia şi cu lucruri necurate, care nu iubeau viaţa creştinească cea cinstită şi înfrânată, fiind fii ai întunericului ce urau lumina, aceea, nerăbdând a vedea batjocorirea zeilor lor şi defăimarea praznicelor celor urâte, au trimis în taină la împărat, vestindu-i toate cele ce făcea Mina, că şi el crede în Galileanul Cel răstignit şi pe tot poporul Alexandriei l-a răzvrătit cu aceeaşi credinţă, iar acum a pustiit capiştele zeilor celor vechi.

Împăratul, auzind acestea, s-a umplut de mânie şi chemând pe dregătorii şi sfetnicii săi, se jeluia înaintea lor despre Mina, că a făcut cele potrivnice poruncii lui; că, în loc să piardă creştinătatea din Alexandria, el a înmulţit-o, iar pe poporul elin, cel deprins cu legile cele vechi părinteşti, l-a adus către credinţa cea nouă, creştinească.

Dregătorii au sfătuit ca să trimită acolo pe cineva, care ar putea să îndrepteze cele răzvrătite de Mina, iar pe acesta să-l sfătuiască sau să-l silească, ca iarăşi să se întoarcă la credinţa zeilor. Iar pentru acel lucru să aleagă pe unul mai cu trecere înaintea stăpânirii împărăteşti şi slujitor credincios, care să păzească toate poruncile lui şi să se sârguiască a le împlini întocmai. Căutând şi întrebând ei de unul ca acela, a fost plăcut tuturor eparhul cetăţii cu numele Ermoghen, bărbat vestit şi slăvit. Deci au voit să-l trimită pe acesta, ca unul ce putea să săvârşească toate cele poruncite lui de împărat.

Împăratul a trimis îndată pe Ermoghen în Alexandria, dându-i din Vizantia putere ostăşească să cheme pe Mina la judecată, iar cetatea sa o cureţe, precum socotea el, de rătăcirea creştinească.

Ermoghen era de neam tot atenian, născut şi crescut tot în păgânătatea idolească, dar cu obiceiul bun şi milostiv, deşi nu cunoştea pe Hristos, adevăratul Dumnezeu; însă cu faptele era ca un creştin, căci neavând lege, din fire făcea ale legii.

Mergând Ermoghen împreună cu ostaşii spre Egipt, într-o noapte a văzut în vis trei bărbaţi prea străluciţi, zicând către dânsul: "Să stii, Ermoghene, că cel mai

mic lucru bun nu este trecut cu vederea de Dumnezeu. De aceea şi lucrurile tale, deşi nu sunt desăvârşit bune, însă Dumnezeu le primeşte şi calea ta, care era să fie spre pierderea multora, o va face ţie pricinuitoare slavei şi cinstei celei fără de moarte. Deci nu uita cuvintele noastre, că pe această cale vei ajunge la Împăratul cel adevărat şi veşnic, iar noi vom trimite ţie un aşa om care te va face prieten al Împăratului celui binecuvântat şi vei lua de la El o cinste din acelea, pe care împăratul tău cel de acum nu poate să ţi-o dea ţie".

Deşteptându-se Ermoghen, se gândea cu spaimă şi cu mirare la cele văzute şi nu se pricepea ce o să se facă. Aştepta, deci, să dobândească o cinste mult mai mare, însă de la cei ce împărăţeau vremelnic pe pământ, iar nu de la Împăratul cel Preaînalt, pe care încă nu-L ştia, fiind neluminaţi ochii inimii lui. După acea îndelungată vreme a plutirii sale pe mare, a ajuns la ţărmul Alexandriei şi a intrat în cetate cu mare slavă, cu cântări de timpane, cu trâmbiţe, întâmpinat de tot poporul, cu cinste petrecându-l în palatul luminat.

Făcându-se seara şi tot poporul risipindu-se, fericitul Mina a venit către Ermoghen singur, vrând să vorbească împreună cu dânsul deosebi, despre unul Dumnezeu şi despre sfânta credinţă, ştiind că mai bine se ascultă vorba şi se primeşte sfatul mai la o parte, şi chiar de s-ar fi grăit ceva potrivnic, aceasta mai cu înlesnire se rabdă deosebi, decât înaintea adunării poporului.

Intrând la Ermoghen, a zis: "Slavă marelui Dumnezeu cu a Cărui purtare de grijă ai venit aici".

Iar Ermoghen auzind de unul Dumnezeu şi văzând că stau înaintea sa unii din cei ce erau din palatul împărătesc, îndată a poruncit să ia pe Mina sub strajă, temându-se să nu fie clevetit la împărat că a primit la vorbă deosebită pe vrăjmaşul împărăţiei. Deci a zis către cei ce stăteau înainte: "Mâine va cunoaşte acest tăinuitor ce fel de prieten sunt eu al vrăjmaşilor împărăţiei şi va pricepe dacă este un Dumnezeu sau mai mulţi".

A doua zi, fiind pregătit divanul pentru privelişte şi adunându-se mulţime de popor, a şezut judecătorul Ermoghen, stând împrejurul lui purtătorii de arme, şi a poruncit să aducă înaintea sa la judecată pe Sfântul Mina. Deci, a stat înaintea lui ostaşul lui Hristos cu faţa luminoasă şi cu suflet netemător, arzând cu râvnă după Dumnezeu.

Apoi i-a zis judecătorul: "Se cuvine, o! Mina, fiecare om a cinsti pe împăraţi şi pe zeii cei împărăteşti şi a fi mulţumitor pentru facerile lor de bine; iar tu nici pe împăraţi, nici pe zei nu-i cinsteşti, uitând facerile de bine ale acelora".

Sfântul a răspuns: *"Până atunci, o, judecătorule, se cuvine a arăta mulţumire către făcătorii săi de bine, până când este de folos şi celui ce face bine şi celui ce i se face binele. Iar când amândurora li se aduce vătămare, atunci facerea de bine este vătămătoare, iar pe făcătorul de bine se cuvine a-l lepăda.*

A cinsti pe împăraţi este lucru sfânt, precum se cuvine stăpânirii şi începătoriei; iar când împăraţii nu cinstesc drept şi cu bună credinţă pe Dumnezeu, Care este întâia începătură, nici nu-I dau cinstea cuviincioasă, pe aceia nu este drept a-i cinsti. Mai ales pe zeii lor nu se cuvine a-i cinsti, de nu vom cerceta mai întâi, oare sunt aşa puternici precum este Dumnezeu? Oare sunt fără început, fără sfârşit şi fără de moarte? Iar dacă vreuna dintr-acestea nu le va împlini, apoi se cuvine a-i trece cu vederea. Căci cum pot a fi dumnezei, nefiind desăvârşiţi? Deci, cu fierbinte dorire şi cu inimă curată se cuvine a căuta pe Dumnezeu. Eu, după cum ştii şi tu, judecătorule, când eram în Atena, păzeam legile părinteşti, căci din tinereţe lăsând pe părinţi, cu multă dorinţă şi osârdie mă îndeletniceam cu citirea cărţilor şi nu cu puţină ostenealã am străbătut toată învăţătura elinească, făcătoare de basme. Înştiinţându-mă că şi la creştini sunt oarecare cărţi, am dorit să le citesc şi citindu-le am dobândit atâta folos din ele, încât nu este cu putinţă a grăi.

Asemănând Scriptura creştinească cu învăţătura cea elinească, am aflat că mare deosebire erau între ele, ca şi cum s-ar lupta una împotriva alteia. Căci în cea creştinească am văzut putere şi dreptate, iar într-aceasta, rătăcire şi vicleşug. Apoi cele ce sunt în scripturile creştineşti arată puterea lui Hristos Dumnezeu, iar scripturile elineşti socotesc că Dumnezeu pe cel îmbrăcat cu neputinţe omeneşti, cu patimi şi cu pofte şi sunt pline de minciuni, de tulburare, de neînfrânare şi de neruşinare; povestind că zeii au făcut război între ei şi au fost biruiţi şi răniţi de oamenii cei muritori. Apoi sunt pline şi de alte răutăţi fără număr, de minciuni şi de basme. Cu un cuvânt zic: Sfârşitul scripturii creştineşti este mântuirea, prin cuno-ştinţa adevărului, iar a celei elineşti, este adevărata pierzare şi pogorâre către patimile cele necurate şi urâte, cum şi către rătăcire.

Însă, deşi sunt în acest chip scripturile creştineşti, n-am voit îndată a urma acelora, ci m-am gândit ca să încerc cu fapta puterea lui Hristos şi să mă învăţ adevărul. Deci, când am aflat pe unul care avea toate mădularele sale slăbănogite, am chemat peste dânsul numele lui Hristos şi îndată s-a însănătoşit

cel bolnav. Iar eu, cunoscând pe Atotputernicul Dumnezeu, m-am lepădat de deşertăciunea elinească şi, luând Sfântul Botez, m-am încredinţat lui Hristos. Din acea vreme şi până acum vindec bolile cele mari şi patimi nevindecate, pe care numai singur Dumnezeu le-ar fi vindecat degrabă şi cu înlesnire, eu le vindec, cu chemarea numelui lui Hristos. Despre cele grăite de mine martor este tot poporul, care stă împrejurul acestei privelişti şi nu poate zice cineva de cuvintele mele că sunt mincinoase şi deşarte; căci chiar acum este cu putinţă ca să se cerceteze cele ce grăiesc".

Acestea grăind sfântul despre Hristos Dumnezeu, poporul cel ce sta împrejur l-a ascultat cu luare-aminte de la al treilea ceas până la al şaptelea şi încă mai mult dorea să-l asculte.

Iar la sfârşit, tot poporul cel credincios a strigat către Ermoghen: "Nu te osteni mai mult, bunule judecător, că noi toţi suntem martorii facerilor de bine şi al minunilor săvârşite cu puterea lui Hristos. Şi nici un cuvânt nu grăieşte cu minciuna, nici nu este viclenie în gura lui, că de ai fi fost aici în acea vreme, ai fi cunoscut adevărul singur şi ai fi priceput că nu se cuvine a cinsti alt dumnezeu, decât numai pe Dumnezeul pe care el îl propovăduieşte.

Ermoghen, văzând îndrăzneala poporului şi pricepând că toţi, ascultând învăţătura lui Mina, se pleacă către Hristos, s-a temut a chinui pe sfânt. Deci, neputând răspunde ceva împotriva adevărului, s-a ruşinat; apoi a poruncit să ducă pe sfânt în temniţă, iar el sculându-se mâhnit, s-a dus la palatul său. După aceea poporul s-a risipit, lăudând pe Sfântul Mina.

Iar el, fiind închis în temniţă, cânta: Mântuitu-ne-ai pe noi, Doamne, de cei ce ne necăjesc şi pe cei ce ne urăsc i-ai ruşinat; deschis-ai în pilde gura noastră, spus-am vorbele cele din început.

Ermoghen de supărare nici n-a mâncat şi nici n-a dormit în acea noapte, tulburat fiind de gânduri, căci se temea şi de popor şi de împărat; de popor ca să nu ridice gâlceavă şi tulburare pentru Mina, iar de împărat, mai mult, ca să nu se mânie asupra lui, de nu va pierde pe Mina cu munci.

A doua zi, şezând în divan şi punând înainte uneltele cele de muncă, a poruncit să aducă pe sfânt legat şi a zis către dânsul: "Spune-mi cum ai îndrăznit a invita poporul, făcându-l să nu se supună împăratului, ci mai vârtos să hulească pe zei fără de ruşine şi cum ai făcut a asculta limba ta cea mincinoasă şi a primi credinţa creştină?"

Iar sfântul a zis: ***"Nu eu am îndemnat poporul să nu se supună poruncii împăratului, ci râvna lui Dumnezeu. Căci creştinii râvnesc după Domnul lor, cel cunoscut prin semne şi minuni. Eu am vorbit de rău înaintea lor pe zeii împăratului tău, căci fiecărui om, care are înţelegere dreaptă şi judecată sănătoasă, i se cuvine nu a iubi, ci a urî ceea ce va vedea şi va cunoaşte că este minciună. Iar adevărul se cuvine a-l iubi şi a-l cinsti, căci pentru oameni adevărul, de care nu este îndoială, este singur Hristos".***

Judecătorul a zis: "Ţie ţi se pare a fi aşa, nebunule, cum că adevărul este Hristos; dar eu îndată îţi voi arăta că nu se cuvine a vă închina Celui răstignit şi că sunt mincinoase toate cele grăite de tine ieri. Când voi tăia sau voi arde unul câte unul mădularele trupului tău, atunci tu, care te închini lui Hristos, oare putea-vei să-ţi faci iarăşi întreg acel mădular tăiat sau ars? Şi dacă nu vei putea a te face întreg, apoi cum vei putea să dai altora tămăduiri?"

Iar sfântul a zis: ***"Doresc, judecătorule, ca tot felul de munci să pui asupra mea pentru Hristos şi nădăjduiesc că şi tu, lepădând această cinste vremelnică pe care o ai acum, vei fi unul dintre aceia peste care împărăteşte Hristosul meu".***

Iar judecătorul, umplându-se de mânie a poruncit să taie tălpile picioarelor lui şi să-i despoaie fluierele şi aşa să stea înainte, ca, fiind ţinut de durerea ranelor, să nu poată răspunde la întrebările despre zei.

Iar el, fiind numai cu oasele goale, cu carnea luată de pe dânsele, sta şi cânta: Picioarele mele au stătut întru îndreptare, întru adunări bine te voi cuvânta, Doamne. Deci, curgea şiroaie de sânge din picioarele lui, iar mucenicul în acea pătimire avea faţa luminată şi inima cu bărbăţie. Apoi cu limbă slobodă vorbea, prea mărind pe unul adevăratul Dumnezeu şi mustrând zeii.

Acest lucru auzindu-l chinuitorul, a poruncit să-i taie limba; şi când voiau să împlinească porunca, sfântul a zis către muncitor: ***"Nu numai limba, ci şi ochii de mi-i vei scoate, nici atunci nu mă vei birui, pentru că legea lui Hristos este făclie picioarelor mele şi nădăjduiesc că după tăierea limbii mele, tu singur vei grăi măririle Hristosului meu".***
Deci, fiindu-i tăiată limba şi sângele curgându-i din gură, sfântul nu şi-a schimbat credinţa sa, ci arătă cu ochii că este gata, cu toate mădularele trupului său, a pătimi pentru Hristos. Apoi a poruncit judecătorul să-i scoată şi ochii, iar sfântul îşi plecă capul arătând că dă mulţumire lui Dumnezeu, fiindcă l-a învrednicit să pătimească pentru El asemenea munci; La urmă iarăşi a fost aruncat în temniţă.

Judecătorul s-a dus, zicând: "Mâine dimineaţă voi da trupul lui spre mâncarea păsărilor".

Sfântul zăcea în temniţă slăbit de răni şi dureri; dar după ce a înnoptat, la al treilea ceas din noapte, a strălucit o lumină ca un fulger şi s-a arătat lui Domnul Hristos, Care, apropiindu-se de locul unde era mucenicul aruncat, mai întâi a umplut inima lui de bucurie şi de îndrăzneală. Apoi i-a tămăduit limba, i-a luminat ochii, i-a vindecat picioarele, l-a sculat ca din morţi, l-a înviat şi l-a făcut cu totul întreg şi sănătos. După aceea a zis către dânsul: ***"Ia aminte, Mina, Eu sunt Iisus Hristos, pentru care tu pătimeşti. Şi am venit ca să te cercetez, fiind de la început aproape de tine, privind la nevoinţa ta şi aşteptând să se cunoască de judecători şi de stăpânitori dragostea ta către Mine. Şi de vreme ce acum s-a cunoscut, voi fi de faţă împreună cu tine, sprijinindu-te. Iar pe Ermoghen cel ce vrăjmăşeşte asupra Mea şi nu iubeşte numele Meu, dimineaţă îl vei avea smerit şi rugându-se ţie; iar după puţin îţi va fi şi el tovarăş în nevoinţă, căci împreună cu tine va da mărturie pentru Mine, împreună cu tine va pătimi, împreună se va şi încununa. Pentru că nu este drept ca multele sale fapte bune să piară pentru neştiinţa lui".*** Mântuitorul, zicând acestea, a suflat asupra lui cu Duhul Său cel Sfânt şi l-a umplut de negrăită veselie.

Ermoghen, odihnindu-se pe pat, cugeta la neamul şi la patria Sfântului Mina, la înţelepciunea, bărbăţia şi dregătoria lui cea dintâi şi cum avea multă îndrăzneală la împărat şi cum multora a fost mijlocitor de bunătăţile împărăteşti. Cugetând toate acestea, se umilea pe sine, căci pe un om ca acela l-a pierdut cu muncile şi judeca ca de acele răni va muri şi plângea pentru dânsul, gândindu-se să îngroape trupul lui cu cinste.

Făcându-se ziua şi şezând iarăşi la locul de judecată, fiind de faţă tot poporul Alexandriei, Ermoghen a trimis pe ostaşii care stăteau înainte să aducă din temniţă la privelişte trupul mucenicului. Iar ei, ducându-se, au găsit temniţa, care era foarte întunecoasă, plină de lumina cerească şi doi bărbaţi, frumoşi, strălucitori, stând lângă sfânt, ca nişte ostaşi gata spre apărare şi spre izbândă. Iar pe Sfântul Mina, nu numai că l-au găsit viu şi cu tot trupul sănătos, ci, văzând luminat, grăind limpede şi cântând: De voi merge în mijlocul umbrei morţii, nu mă voi teme de rele, că Tu cu mine eşti, Doamne.

Ostaşii, spăimântându-se de ceea ce vedeau, tăceau ca muţii; apoi, cunoscând bine că nu este nălucire, ci cu fapta văd puterea lui Dumnezeu, au strigat, zicând: "Mare este Dumnezeul creştinilor". Apoi îndată au crezut în Hristos şi nu s-au mai întors către cel ce i-a trimis.

Iar judecătorul cu tot poporul aşteptând îndelung pe ostaşi, s-a supărat şi a trimis mai mulţi, poruncindu-le să aducă mai degrabă pe mucenicul cel mort, precum credea el. Dar şi aceştia, văzând acele minuni, ca şi cei dintâi, au crezut în Hristos şi nu s-au mai întors.

Sfântul, înştiinţându-se de la ostaşi că tot poporul s-a adunat la privelişte şi că judecătorul şade la judecată, s-a dus singur la judecător şi la popor, împreună cu ostaşii care crezuseră în Hristos.

Apropiindu-se sfântul de privelişte, cântă: De s-ar rândui asupra mea tabără, nu se va înfricoşa inima mea. Întorcându-şi toţi ochii către dânsul, se mirau cu multă spaimă văzându-l viu şi sănătos, umblând, văzând şi vorbind, el care ieri fusese jumătate mort, orbit şi fără limbă.

Atunci au strigat toţi într-un glas: "Mare este puterea lui Hristos, Care biruieşte şi moartea; fericită eşti cetate a Alexandriei, care, prin omul acesta, ai cunoscut înşelăciunea diavolească şi ai priceput adevărul lui Hristos. Cu adevărat a lui Dumnezeu este stăpânirea şi puterea aceasta. Bucură-te ritore, nevoitorule al unui adevărat Dumnezeu şi Mântuitor, bucură-te!"

Judecătorul s-a înspăimântat foarte tare de acel lucru nou şi minunat şi, temându-se să nu se răscoale poporul asupra lui, voia să se ducă din privelişte. Dar poporul a strigat: "Nu te duce, cinstite judecător, nici pizmui cetatea pentru această bună norocire, pentru că astăzi are să cunoască pe unul adevărat Dumnezeu şi să meargă pe calea dreaptă către lumina adevărului".

Ameninţând poporul să tacă, judecătorul a poruncit sfântului să vină la dânsul şi să se apropie mai mult, căci i se părea că este înşelăciune ceea ce vedea, ca unul ce încă nu avea în sine cunoştinţa lui Hristos. Deci se uita la sfânt cu dinadinsul, îl pipăia cu mâinile, de este cu adevărat Mina şi dacă s-a tămăduit de rane. Văzând că lucrul este adevărat, s-a înspăimântat şi nu zicea nimic. Apoi, venindu-şi în sine cu greu, a zis: ***"Spune-mi, omule, ce sunt aceste lucruri străine şi neaşteptate, ce s-au făcut?" Oare Dumnezeul tău este puternic a face acestea, ori altul?"***

Sfântul a grăit iarăşi despre Dumnezeu cel fără de început, despre crearea omului şi despre călcarea de poruncă. După aceea, despre întruparea lui Hristos şi răscumpărarea neamului omenesc, despre Cruce şi despre pătimirea cea de bună voie. La sfârşit a adăugat şi acestea: ***"Dumnezeu, o! judecătorule, Care este bun şi milostiv şi Care S-a pogorât pe pământ pentru mântuirea omului, nu voieşte să piară nici un om şi să cadă din bunătăţile cele veşnice. Ci, precum maica se***

îngrijeşte de fiul său, rabdă multe, chiar de ar face fiul ceva fără rânduială, sau ar fi dosădit-o; căci fiind biruită de dragostea cea firească către dânsul, nu se mânie asupra lui, chiar de ar fi făcut ceva necuviincios. Pentru că ştie că din neştiinţă face şi cu răbdare aşteaptă vârsta şi mintea lui, nădăjduind a-l vedea bărbat desăvârşit, cinstit de popor şi slăvit.

Aşa şi Dumnezeu care ne-a creat, se îngrijeşte de noi şi, ca un părinte, rabdă răutăţile făcute de noi din neştiinţă, fiind biruit de multa sa îndurare, nevoind nimic mai mult de la noi, decât numai să moştenim slava Lui, crescând ca un bărbat desăvârşit, la măsura vârstei duhovniceşti. Văzându-vă pe voi Ziditorul, înghiţiţi de diavol şi cu întârziere veniţi la cunoştinţa adevărului, apoi Îl întărâtaţi cu idolii voştri şi-L mâniaţi şi nu vă temeţi de stăpânirea şi puterea Lui, fiindu-I milă de pierderea voastră şi, ca de nişte fii, îngrijindu-Se de voi, a venit prin mine acum şi a biruit rătăcirea voastră, cum şi râvna voastră cea fără înţelegere, precum mărtu-risesc toţi cei ce privesc la mine.

Deci, să cunoască fiecare din voi puterea lui Hristos Care este în mine. Că eu, fiind om care mă apropii de bătrâneţe şi, ieri, fiind lipsit nu de puţine părţi ale trupului, ci de toată puterea cea trupească prin munci şi ca pe un mort în temniţă aruncându-mă, iată, acum stau înaintea voastră întreg şi nevătămat, cu nimic împuţinat, ca şi cum a doua oară m-aş fi născut astăzi şi mai sănătos aş fi venit în lumea aceasta. Şi dacă voieşte cineva a afla, să ştie că Acesta este Dumnezeu cel adevărat, Care mi-a dat mie acum limbă, ochi, picioare şi sănătate desăvârşită. Apoi să creadă în El, căci dintru început a zidit lumea aceasta şi cele ce sunt într-însa şi a dăruit viaţă făpturii. Deci, înţelege, o, judecătorule, şi nu nesocoti pe Acela care se îngrijeşte de tine şi aşteaptă întoarcerea ta; căci ţi se cade a te apropia de Hristos, precum mi s-a vestit de El. Bucură-te că ai să vii către Împăratul cel bun şi veşnic şi ai să te apropii de El împreună cu mine, prin nevoinţă mucenicească".

Judecătorul, având suflet bun pentru primirea darului, pe de o parte prin cuvintele sfântului, iar pe de alta prin minunea ce se făcuse, a început a cunoaşte pe adevăratul Dumnezeu, atingându-se dumnezeiasca lumină de ochii inimii lui. Aducându-şi aminte de vedenia pe care o văzuse când plutea cu corabia, a cunoscut că Dumnezeu voieşte să-l însoţească pe el, cu credincioasele sale slugi şi cu prietenii săi. Deci, se bucura, ca cel ce afla mare dobândă; dar se îndoia, pentru că atâta vreme vieţuind în rătăcire, zicea că nu poate fi vrednic de un dar ca acesta al lui Dumnezeu.

Acestea cugetând el în sine, dumnezeiescul dar care îl chema la cunoştinţă i-a descoperit mai luminat un semn al adevărului. Căci a văzut, cu oarecare din

prietenii săi, doi bărbaţi cu arme stând lângă Sfântul Mina, strălucind ca nişte fulgere şi ţinând o cunună deasupra capului mucenicului. Pe aceştia văzându-i, foarte mult s-a temut şi se întreba cu prietenii săi, care erau lângă dânsul, dacă văd şi ei ceea ce vede el; iar aceia i-au zis că şi ei văd acelaşi lucru.

Atunci Ermoghen, sculându-se îndată de pe scaunul său, cu mare glas a zis către popor, arătând cu mâna către sfânt: ***"Cu adevărat, acesta este slugă a adevăratului Dumnezeu şi mare este Dumnezeul pe care ne învaţă el a-L cinsti; căci prin minuni dă ajutor robilor Săi, îi apără şi le dă biruinţe. Iar eu am fost fără de minte până acum, dându-mă diavolilor şi îngrijindu-mă a vă aduce către dânşii şi pe voi, care voiţi a crede întru Hristos".***

Acestea zicând, a vrut să se arunce la picioarele Sfântului mucenic Mina, dar se temea a se apropia, văzând minunea cea îngerească. Apoi făcându-se nevăzuţi îngerii, a alergat Ermoghen către Sfântul Mina şi, cuprinzându-i sfintele lui picioare, le săruta, zicând: ***"Roagă-te pentru mine, adevăratule slujitor al lui Dumnezeu; mă rog ţie, pentru adevărul pe care îl mărturiseşti, roagă-te ca şi eu nevrednicul să mă învrednicesc a fi sluga Dumnezeului tău, de al Cărui dar de mă voi încredinţa, mă voi căi de rătăcirea şi nebunia mea cea dinainte".***

Iar sfântul a zis către dânsul: ***"Fii cu suflet bun, o! minunate eparh, şi nu te îndoi de bunătatea lui Dumnezeu, căci eu Îl ştiu pe El îndurat şi milostiv şi nădăjduiesc că şi pe tine, care vii către El, nu numai că nu te va lepăda, ci şi în cărţile vieţii va scrie numele tău, primind credinţa ta întru El, cea cu osârdie şi, precum mi-a descoperit mie despre tine, El voieşte ca şi tu, prin mucenicie, să prea măreşti numele Lui cel dumnezeiesc".***

Acestea zicând, sfântul a văzut că poporul a petrecut toată ziua nemâncat, pentru că toţi privind cele ce se făceau şi minunându-se, uitară de mâncare; încât nici unul nu voia a se duce de la privelişte, de când cu acea prea slăvită minune şi de când s-a făcut acea rugăciune dulce grăitoare a mărturisitorului lui Hristos. Aceasta pricepând sfântul a ieşit singur din privelişte şi a poruncit ca şi poporul să se risipească, făgăduind că a doua zi dimineaţă va veni iarăşi la privelişte şi va grăi multe din cele ce sunt pentru sfânta credinţă, apoi îi va povăţui şi pe ei ce se cuvine a face.

Iar Ermoghen nu s-a despărţit de Sfântul Mina, ci toată noaptea a petrecut cu dânsul, povăţuindu-se pe calea cea dreaptă a cunoştinţei lui Dumnezeu şi învăţându-se tainele credinţei în Hristos.

A doua zi atâta popor din Alexandria s-a adunat la privelişte, încât nu mai încăpea locul priveliştii.

Iar Sfântul Mina împreună cu Ermoghen, ieşind la privelişte şi întâmpinându-i mulţimea de elini, strigau: "Noi toţi credem în Dumnezeul cel propoveduit de tine, Aceluia făgăduim a-I sluji şi ne lepădăm de toată rătăcirea noastră cea dinainte!".

Iar sfântul mulţumea lui Dumnezeu, Care întoarce către Sine pe cei împietriţi şi povăţuieşte pe cei rătăciţi la calea cea dreaptă. Apoi lăuda întoarcerea lor cea grabnică către Dumnezeu şi-i mângâia pe dânşii prin cuvinte înţelepţite de Dumnezeu, făcându-i să aibă nădejde tare în darul lui Dumnezeu, Căruia se vor învrednici prin Sfântul Botez.

Intrând ei şi stând în mijlocul priveliştei, au zis către tot poporul: "Dumnezeu să vă sfinţească pe voi cu semnul Său - Sfânta Cruce - şi să vă facă lesnicioşi către tot lucrul cel bun".

Apoi a poruncit fiecăruia dintre dânşii să întrebe cele despre Dumnezeu şi să se înveţe cele ce se cade.

Iar judecătorul cu tot poporul a zis: "Nu este nici o îndoială în noi despre Dumnezeul tău, o! prea sfinte omule al lui Dumnezeu, căci toate aevea le-am cunoscut şi credem în toate cele grăite de tine. Numai aceasta cerem, ca să ne unim cu Dumnezeu prin Botez".

Iar un om din popor, văzând pe Ermoghen apropiindu-se către Hristos a zis: "Cu adevărat nu este făţărie la Dumnezeu, pentru că şi elinului i-a dăruit cunoştinţa şi darul Său, pentru mila Lui cea multă către cei săraci".
După acestea, adunându-se episcopii de prin locurile cele din jur şi din pustie, au venit în Alexandria, unii ca să-şi cerceteze oile cele cuvântătoare, iar alţii vrând ca să vadă nevoinţele mucenicilor. Şi erau episcopii treisprezece la număr; care, adunându-se şi apa fiind pregătită, au botezat pe Ermoghen, prin trei afundări, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Astfel a fost botezat judecătorul, înaintea poporului şi înălţa slava lui Hristos Dumnezeu.

Tot atunci s-a botezat şi o mulţime de popor şi s-a făcut bucurie mare în toată cetatea, veselindu-se credincioşii de Domnul Dumnezeul lor.

Ermoghen, după puţine zile a fost ales episcop al cetăţii Alexandria şi şi-a împărţit toată averea sa la săraci. Apoi s-a înarmat tare asupra diavolului, cu toată turma sa cea cuvântătoare, pentru că în puţină vreme a risipit capiştile cele păgâneşti, a sfărâmat idolii şi în locul lor a zidit biserici. Apoi, mulţime fără de număr de elini aducând către Hristos, îi boteza şi tot felul de boli tămăduia prin chemarea numelui Domnului nostru Iisus Hristos şi prin semnul Sfintei Cruci. Apoi şi duhurile cele viclene le izgonea din oameni şi învăţa tot poporul buna credinţă, îndemnând pe toţi curăţenie, smerenie, dragoste, blândeţe şi la celelalte fapte bune şi singur se dădea pe sine pildă turmei sale.

Acestea făcându-se astfel, un elin împietrit, cu numele Rustic, ce era de neam mare, a mers la împărat şi i-a spus toate cele ce s-au făcut în Alexandria; cum eparhul Ermoghen, ascultând învăţătura lui Mina, s-a făcut creştin şi cum tot poporul Alexandriei, urmând lui Mina şi lui Ermoghen, a primit aceeaşi credinţă ca şi ei.

Împăratul Maximin, auzind acestea, s-a umplut de mânie nu numai asupra lui Ermoghen şi a lui Mina, ci şi asupra cetăţii Alexandria şi fără zăbavă a mers în Alexandria, luând cu sine multă oaste înarmată, ca la zece mii şi intrând în cetate a prins îndată pe Mina şi pe Ermoghen şi pregătindu-se loc de privelişte şi poruncind să se adune toată cetatea acolo, a şezut la judecată.

Fiind duşi sfinţii la divan după porunca lui, goi şi văzându-i tiranul, a strigat: "O! zeilor, ce să fie aceasta, că aceia cărora li s-a dat de la noi cinstea cea mai înaltă, toate le-au trecut cu vederea de bunăvoia lor şi, alegându-şi viaţa cea lepădată şi proastă, s-au lepădat de voi?"

Apoi a zis către Ermoghen: "Spune-mi, nenorocitule, pentru ce ţi-am încredinţat stăpânirea a tot pământul şi a mării? Au, nu pentru aceea ca să fii credincios zeilor şi nouă? Au, nu ţi-am zis că pe Mina, cel căzut în rătăcire, să-l întorci către legea cea părintească? Dar tu nu numai că nu l-ai întors din rătăcire, ci încă credinţei lui te-ai făcut părtaş şi ţi-ai tuns capul, o! nebunule, ca unul din făcătorii de râs".
Astfel iuţindu-se împăratul cu mândrie şi suflând cu îngrozire asupra lor, Împăratul ceresc Cel prea bun cu milostivire a căutat din înălţime spre robii Săi, căci îndată li s-au arătat îngerii, umplându-i pe dânşii de îndrăzneală şi, întărindu-i spre nevoinţă, le-a poruncit a nu se teme de mânia împăratului, pentru că a lor va fi biruinţa.

Atunci Ermoghen a răspuns împăratului, zicând: "De vei voi o! împărate, a mă asculta cu răbdare pentru care pricină am lepădat de voie zeii - care se socotesc de tine că aduc norociri şi pentru ce am voit a fi socotit ca unul fără de minte,

sărac şi batjocorit şi a mă numi al lui Hristos, apoi a fi gata pentru El, spre foc, spre sabie şi spre dinţii fiarelor şi a pofti pentru El moarte, mai mult decât viaţa - îţi voi spune, numai ia aminte".

Împăratul a zis: "De vei spune ceva adevărat, te voi asculta, numai păzeşte-te, ca nu în loc de adevăr să spui minciuni".

Iar Ermoghen a început a povesti într-acest chip: "Eu, o! împărate, câtă sârguinţă am avut a prigoni pe Hristos şi pe creştini, a cinsti pe zeii cei vechi şi a mă supune voii tale, ştii bine când m-ai trimis în cetatea aceasta, ca pe Mina, pe bărbatul cel înţelept, pe de o parte cu îmbunări, pe de o parte cu îngrozire, să-l întorc la credinţa cea părintească. Şi cu atâta putere ostăşească m-ai trimis, încât nici tu însuţi, n-ai venit aici cu mai multă. Martor îmi este tot poporul acestei cetăţi, cum am fost de aspru din început, momind, poruncind, înfricoşând şi îngrozind şi cu toate chipurile sîrguindu-mă a întoarce pe bărbatul acesta de la dreapta credinţă creştinească. Dar eu, fiind fără minte, n-am cunoscut ce fel de om am înainte, care fiind fără temere şi cu bărbăţie, avea limba slobodă la răspuns şi inima gata spre răbdarea muncilor şi chiar cele mai cumplite munci era gata a le răbda, mai bine decât a se lepăda de Hristos.

Apoi, când l-am văzut că nu voieşte a se închina zeilor, nici se teme de stăpânire, nici se înfricoşează de munci, nici ascultă sfatul şi că zeii se necinstesc de dânsul şi că tot poporul se învoieşte cu el, cugetând la aceeaşi credinţă, pentru care eu voiam a-l munci - mai întâi am poruncit să-i taie tălpile picioarelor, până la oase, apoi să-i taie limba şi să-i scoată ochii. Atunci el, slăbind de durerea ranelor şi abia răsuflând, am poruncit să-l arunce în temniţă. După aceasta mi s-a făcut milă de dânsul, ca să spun adevărul, ca de un concetăţean şi greu m-a durut inima, pentru că pierea un asemenea bărbat înţelept şi bine grăitor. Iar a doua zi am poruncit să-i scoată trupul din temniţă, socotindu-l a fi mort şi când l-am văzut viu şi venind către mine singur cu picioarele sănătoase, cu ochii văzând şi cu limba grăind, atunci mi s-a părut a fi nălucire şi mi-am închis ochii, nevrând a vedea nici asemănarea aceluia care este vrăjmaş zeilor.
Când m-am sculat de pe scaunul meu şi împreună cu alţii, am început a mă încredinţa de ceea ce vedeam, am pipăit cu mâinile pe cel ce se vedea şi am cunoscut că este însuşi Mina. Atunci îndată m-am biruit de adevăr, având ştiinţa de nemincinos martor. Iată, chiar Mâna stă înaintea ta, împărate, iată şi poporul care a văzut muncile lui, să-ţi spună ţie însuti precum voieşti, fiindcă minunea este înaintea ochilor tăi.

Dar spune-mi tu, - jură-te pe zeii tăi, o! împărate - dacă ar fi văzut cineva aşa ceva, precum am văzut eu pe Hristos, Care pe tot omul l-a înnoit şi l-a înviat şi care, cu o minune ca aceea, a adeverit puterea Sa, că acele lucruri nu sunt ale altuia, ci numai ale lui Dumnezeu. Acela este însuşi care a creat pe omul cel dintâi şi care făgăduieşte celor ce cred într-însul Împărăţie veşnică în ceruri. Deci, dacă ar fi văzut cineva acestea şi le-ar fi cunoscut, oare ar fi trecut cu vederea pe un Dumnezeu ca acesta şi oare n-ar fi voit a se face prietenul Lui? Oare, s-ar fi lepădat de un dar şi putere ca aceia a lui Dumnezeu, care poate a lumina orbii, a îndrepta şchiopii, a muta munţii, a învia morţii şi, cu un cuvânt să zic, toată materia cea zidită a o mişca numai cu singur cuvântul şi încă a avea făgăduinţa veseliei şi a împărăţiei celei veşnice? Cine ar fi lăsat pe un Dumnezeu ca acesta şi ar fi închis ochii împotriva acestei fericiri? Apoi, cine ar fi ales a cinsti pe zeii voştri? Cum l-ai fi socotit tu pe unul ca acela? Au nu cu adevărat fără de minte şi fără de socoteală, care nu vrea a cunoaşte ce este bun şi de folos?

Pentru aceasta eu, o, împărate, lepădându-mă de rătăcirea şi de basmele voastre, de urâţii zei şi de toate bunătăţile cele deşarte şi vremelnice, m-am apropiat de Unul Dumnezeu şi am voit a fi socotit de voi ca unul fără de minte, precum însuţi ai zis, ca un nenorocit, mai bine decât a mă socoti între voi înţelept şi ales. Iată dar ale noastre, sunt precum ai auzit. Iar ale lui Hristos, de voieşti, fără de zăbavă încearcă cu lucrul, află mai degrab asupra noastră o muncă grea şi de nu poţi tu află, apoi eu, care nu puţină vreme am fost judecător şi muncitor şi sunt foarte iscusit în lucrul acela, singur voi afla o muncă asupra mea şi pe celelalte le voi aduce ţie aminte. Dă-ne spre mâncarea fiarelor, aruncă-ne de sus în prăpastie, aruncă-ne în mare, îngroapă-ne de vii în pământ, taie-ne cu sabia, arde-ne în foc, sau fiecărui mădular al trupului nostru adu-i durerea ce i se cuvine; pentru că tot aşa şi eu, când eram orbit cu păgânătatea, am făcut luminătorului meu, celui ce m-a scos la lumina adevărului, adică Sfântului Mina".

Astfel, grăind Sfântul Ermoghen fără temere către împărat, se miră poporul de îndrăzneala şi limba lui slobodă şi mărturisea că înaintea tuturor se făcuse acele minuni cu Sfântul Mina.

Iar împăratul, neputând răspunde nici un cuvânt împotriva celor grăite de Ermoghen, şi gândind că, de se va da la mai multă vorbă cu dânsul, se va umple de mare ruşine şi i se vor defăima zeii, a poruncit îndată să i se taie mâinile de la coate şi picioarele de la genunchi şi să le arunce în foc înaintea ochilor lui, ca să-şi vadă membrele lui arzând.

Iar mucenicul, ridicându-şi capul puţin şi văzându-şi mâinile şi picioarele în foc, a zis: ***"Cât sunt eu de fericit, pentru că mâinile mele, pe care altă dată le ridicam către zeii cei străini şi picioarele cu care am umblat în rătăcire, acum le primeşte Dumnezeu ca pe o jertfă bine plăcută".***

Apoi cu o suliţă i-a spart pântecele şi i-a vărsat toate măruntaiele, iar restul trupului, care încă răsufla, după porunca împăratului, l-au aruncat ostaşii în râu.

Iar pe Sfântul Mina, temându-se împăratul a-l întreba despre credinţă, ca nu cumva cu îndrăzneala cuvintelor şi cu minunile să-l ruşineze pe el şi să întoarcă de la zei rămăşiţa poporului celui de o credinţă cu el - a poruncit, ca fără întrebare, să-l ducă într-o temniţă întunecoasă şi acolo să-l spânzure legat de mâini şi să-i lege de picioare o piatră foarte mare, ca astfel, de greutatea cea mare, întinzându-se încheieturile lui, spânzurat îndelung să moară cu moarte silnică.

Sfântul Mina, răbdând acea muncă, avea în gura sa cuvântul psalmistului şi grăia către Dumnezeu: Vezi smerenia şi osteneala mea, precum şi ceea ce grăieşte apostolul: Nu sunt vrednice pătimirile vremii de acum, pe lângă slava aceea ce are să se arate.

Apoi, rupându-i-se încheieturile de la locul lor şi tot trupul lui fiind întins ca o strună şi durerile grele înmulţindu-se, a tăcut.

Iar Dumnezeu care săvârşeşte puterea Sa cea minunată întru sfinţii Săi, nu numai că n-a lăsat pe răbdătorii de chinuri într-acele munci, ci a făcut negrăită minune cu dânşii. ***Căci prin dumnezeiasca Lui purtare de grijă, când Sfântul Ermoghen a fost aruncat în râu, încă puţin răsuflând, îndată arătându-se îngerii, l-au luat din apă, l-au scos la mal şi i-au tămăduit mâinile şi picioarele cele tăiate; apoi l-au făcut cu totul viu, sănătos şi întreg, încât era ca un nou născut. Sosind noaptea, l-au adus pe el la Sfântul Mina, care era spânzurat în temniţă şi era abia viu. Apoi, dezlegându-l şi pe Sfântul Mina din legături şi vindecându-l, îngerii îi mângâiau pe amândoi, cu răsplătirea ce avea să fie lor în ceruri, pentru că acum li s-au gătit cununile şi începătorul de nevoinţe îi aşteaptă, până când îşi vor săvârşi bine alegerea nevoinţei lor.*** Deci îngerii au petrecut împreună cu dânşii până dimineaţă, întărindu-i spre pătimirea ce le stătea înainte.

Făcându-se ziua, foarte de dimineaţă a poruncit împăratul să se deschidă privelişte a şi să se adune tot poporul. Apoi venind şi el s-a aşezat pe scaunul de judecată şi ştiind că toată cetatea crede în Hristos, două lucruri cugeta în sine, zicându-şi: Nu este bine a lăsa pe cetăţeni fără pedeapsă, nici iarăşi nu este de folos a-i munci pe

toţi şi a-i pierde. Deci s-a prefăcut că nu ştie nimic despre credinţa lor cea în Hristos şi a început a vorbi către popor: "Ştiu că voi toţi cinstiţi pe marii noştri zei, cu jertfe şi cu închinăciuni, şi către împăraţi arătaţi cu frică datornică supunere întru toate. Dar de vreme ce de la început n-aţi stat împotriva acelor oameni răi, care au îndrăznit a împânzi învăţătura Celui răstignit şi nu i-aţi ucis cu pietre, mai înainte de venirea noastră la voi, pentru aceea nu puţină mânie aţi ridicat asupra voastră din partea zeilor. Iar eu, dorind ca nici unul din voi să nu cadă în oarecare nevoie, prin voia zeilor, nu vă voi lăsa fără oarecare pedepsire, făcând izbândă pentru mânia zeilor. Deci poruncesc să se ia cinstea cea dintâi de la cetatea voastră, ca să nu fie nimeni din voi cu dregătorie, nici să se ridice cineva la stăpâniri înalte. Să ştiţi şi aceasta, cum că Răstignitul pe nimeni nu izbăveşte din răutăţi, decât numai că aduce în toate nevoile şi la moartea cea rea pe cei ce cred într-însul. Iar cum că sunt adevărate cele grăite de mine, să fie întru mărturie cei doi vrăjitori de ieri, Mina şi Ermoghen, care mai înainte de munci făgăduiau a învia morţii, dar fiind pierduţi de mine, cu grele munci după vrednicia lor, nici lor singuri n-au putut să-şi ajute. Deci unde este acum puterea acelui înşelător Hristos?"

Astfel, bârfind împăratul şi numele lui Hristos hulind, cu greu se învoia la aceasta tot poporul, care cârtea în sine, cugetând un lucru nou împotriva împăratului. Apoi, zicându-i prin dregători să tacă, iar împăratul vrând iarăşi a vorbi, îndată s-au arătat Sfinţii mucenici Mina şi Ermoghen, venind către împărat; atunci toţi întorcându-şi ochii spre dânşii cu multă mirare, ca şi cu un glas şi o gură au strigat: "Mare cu adevărat este Dumnezeul creştinilor".

Iar împăratul a rămas în mare nedumerire şi spaimă.

Iar unul din cei ce sta acolo în popor, cu numele Evgraf, iscusit în înţelepciunea elinească, care era oarecând unul din scriitorii vremii, când era Sfântul Mina judecător în cetate - văzând pe Sfinţii mucenici vii şi sănătoşi s-a umplut de râvnă dumnezeiască şi însemnându-se cu semnul Crucii, a ieşit cu îndrăzneală în mijlocul priveliştii şi a zis împăratului: "Şi eu, împărate, sunt creştin şi lepăd poruncile tale, iată, înaintea ta sunt, necruţând trupul meu pentru Hristos şi să nu nădăjduieşti că mă vei birui cu îngrozirile sau cu îmbunările şi nu numai pe mine, dar nici pe un creştin din noi nu vei putea birui, pentru că nouă a trăi împreună cu voi ne este moarte, iar a muri pentru Hristos, cu adevărat ne este viaţă. Ai intrat ca un leu în cetatea noastră, vrând a înghiţi turma lui Hristos şi prin închinarea de idoli a pierde sfânta credinţă, dar noi nu băgăm seama iuţimea ta, gata fiind spre moarte, pentru buna credinţă şi râdem de tine ca de o vulpe bătrână".

Acestea auzindu-le împăratul, s-a aprins de mânie şi sculându-se iute de pe scaun s-a pornit asupra lui; apoi, smulgând sabia de la unul din cei ce stăteau în faţa lui, cu mâna sa a tăiat pe Sfântul Evgraf şi, în marea lui mânie, l-a făcut bucăţi. Iar sfântul fiind tăiat, ocăra cât putea necredinţa tiranului şi mulţumea lui Dumnezeu că, mai înainte decât alţii, merge către El şi că nu numai printr-o rană primeşte sfârşitul său, ci prin multe râne, care vor mijloci lui multe cununi. Astfel şi-a dat sufletul său cel mucenicesc în mâinile lui Dumnezeu, fiind tăiat în mijlocul priveliştii.

Împăratul, iarăşi şezând pe scaunul său, s-a întors către Sfinţii Mina şi Ermoghen şi a zis: "Mă jur cu puterea zeilor mei că niciodată n-am văzut astfel de vrăjitori ca aceştia şi nu este de mirare că-i asculta pe dânşii poporul cel simplu; pentru că, înşelând cu meşteşugul vrăjitoriei, pe cei neînvăţaţi îi depărtează de la zei şi-i sfătuiesc să moară pentru Cel răstignit. Dar eu îndată vă voi arăta vouă, o! ticăloşilor, ce sunteţi voi, adevărată înnoire a trupului, ori nălucire şi întunecare a ochilor?"

Iar sfinţii au răspuns: "De vreme ce mintea ta este nebună şi sufletul tău urât, cum şi inima împietrită, de aceea şi lucrul cel adevărat ţi se pare ţie a fi nălucire. Căci nu eşti tu orb cu adevărat, când nu crezi lucrului celui mai luminat decât soarele? Dacă te îndoieşti, apoi cearcă singur cu sârguinţă, dacă noi suntem cu adevărat. Şi dacă cu îngrozire te iuţeşti, apoi iarăşi cu munci şi cu rane încearcă-ne şi cunoaşte că suntem trup, iar nu nălucire. Ori voieşti cu făgăduinţele bunătăţilor cele vremelnice a ne uni pe noi cu tine? Apoi să ştii că de ne-ai fi dat nouă chiar împărăţia ta, care este la voi lucrul cel prea înalt, nici atunci nu ne-ai fi înşelat pe noi. Deci dă asupra noastră răspunsul tău cel desăvârşit, ştiind că nu sporeşti nimic".

Iar împăratul văzându-i pe ei că nu sunt năluciri, ci trupuri adevărate - pentru că mulţi îi pipăiau cu mâinile şi vedeau trupuri întregi şi vindecate de rane - a poruncit să le taie capetele cu sabia.

Iar el sculându-se s-a dus în palatul său, ruşinându-se că n-a putut în nici un fel să biruiască pe ostaşii lui Hristos.

Deci, sfinţii fiind duşi la locul cel de tăiere, tot poporul mergea după dânşii, iar ei ridicându-şi ochii, s-au rugat mult către Dumnezeu ca să dea sfintelor biserici şi la toată creştinătatea pace şi linişte şi ca nimeni din cei ce vor cere ajutor de la dânşii să nu se întoarcă în deşert. Îmbrăţişându-se unul pe altul şi dându-şi pace, şi-au întins cinstiţii lor grumaji sub sabie spre a fi tăiaţi de ostaşi.

Apoi, Sfântul Mina, fiind încă viu, a rugat pe împărat ca trupul său să fie dus în Vizantia, care lucru chiar când îşi da sfârşitul l-a poruncit şi credincioşilor ce stăteau înaintea lui.

Împăratul Maximin a poruncit însă să facă un sicriu de fier, să pună într-însul trupurile sfinţilor mucenici şi să le arunce în mare, pentru ca să nu fie cinstite de creştini. Iar el, pricepând gâlceava poporului şi cârtirea cea mare şi temându-se să nu se ridice tulburare asupra lui, a ieşit degrabă din cetate şi s-a întors în Vizantia. Iar sicriul de fier cu moaştele sfinţilor nu s-a cufundat în mare; ci cu puterea lui Dumnezeu, plutind pe deasupra apei, a întrecut pe împărat plutind spre Vizantia, zburând ca o pasăre cu aripi.

Atunci, noaptea s-a arătat vedenie dumnezeiască episcopului Constantinopolului, poruncindu-i ca fără zăbavă să meargă la ţărmul mării şi să ia cu cinste sicriul cu moaştele sfinţilor.

Episcopul, în aceeaşi noapte, chemând clerul său şi pe oarecare din cetăţenii cei credincioşi, bărbaţi cinstiţi, au ieşit la mare şi au văzut toţi lumina, pogorându-se ca un stâlp din cer şi care era deasupra unei bărci; iar doi bărbaţi prea străluciţi, venind în acea barcă, către ţărm, unde era episcopul şi clerul. Apropiindu-se de ţărm, au văzut că nu barca, ci un sicriu pluteşte, fiind tras pe apă de doi îngeri purtători de lumină. Apoi, punând sicriul pe ţărm, s-au făcut nevăzuţi. Iar episcopul şi cei împreună cu dânsul, primind racla cu bucurie şi cunoscând că este de fier, foarte mult s-au mirat, cum greutatea fierului nu s-a scufundat în adâncul mării, ci ca un lemn uşor a plutit pe apă. Şi sărutând cinstitele trupuri ale Sfinţilor mucenici, le-au pus într-un loc ascuns, până la o vreme.

Pe împăratul Maximin, când mergea pe cale, l-a ajuns pedeapsa lui Dumnezeu, pentru că s-a lipsit de ochii cei trupeşti, cel ce era orb demult de cei sufleteşti şi, precum a spus el prietenilor săi de casă, a fost bătut cu mâini nevăzute şi după puţine zile a murit ticălosul.

Atunci episcopul cu mare cinste a îngropat moaştele Sfinţilor mucenici lângă zidul cetăţii, ca să fie acestea strajă şi păzitori celor ce înoată pe mare, iar celor ce pătimesc în boli, să le fie doctori, întru slava marelui Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfinţii Mina, Ermoghen şi Evgraf - Drumul spre sfinţenie

Mina, de neam atenian şi dregător al împăratului Maximin, a fost trimis în Alexandria pentru a izgoni creştinătatea din cetate. Arătându-se pe dinafară păgân, sfântul era însă păzitor al poruncilor lui Dumnezeu, dar a tăinuit acest lucru o vreme. Cu înţelepte sfaturi a împăcat păgânii şi creştinii, poruncindu-le să îşi ţină fiecare credinţa sa. A început apoi a-şi mărturisi credinţa şi i s-a dat lui darul de a vindeca neputinţele, prin numele Domnului şi semnul Crucii, încât orbii vedeau, muţii grăiau, şchiopii săreau, iar îndrăciţii se tămăduiau de duhurile care îi chinuiau. Poporul se minuna şi mulţi au crezut în Hristos, cu învăţăturile Sfântului Mina.

Aflând împăratul şi mâniindu-se, s-a sfătuit cu dregătorii să trimită un alt bărbat care să îndrepte cele făcute de Mina. L-au ales pe Ermoghen, tot atenian de neam, păgân şi vestit, dar milostiv.

Mergând acesta spre Egipt, a avut o vedenie cu trei bărbaţi care i-au prorocit că va ajunge să cunoască pe Împăratul Cel Adevărat şi că va lua cinste de la Acela. Spăimântându-se Ermoghen şi ajungând în Alexandria, a fost întâmpinat chiar de Sfântul Mina. Chemându-l la judecată, Ermoghen îi vorbea despre slava ce se cuvine zeilor, dar Mina a început a-i spune despre Dumnezeu şi despre darul vindecărilor, pe care îl primise de când s-a botezat.

Ermoghen a poruncit să îi fie tăiate tălpile şi să îi fie despuiată carnea, să îi fie tăiată limba şi să îi fie scoşi ochii, să vadă de-l va vindeca Domnul pe care Îl mărturisea. Şi, fiind iarăşi trimis în temniţă, l-a vindecat Domnul, umplându-l de bucurie şi prorocindu-i că şi Ermoghen se va nevoi pentru numele Lui.

Ostaşii care au mers a doua zi să îl aducă pe Sfântul Mina la judecată s-au minunat de lumina ce strălucea în temniţă şi de cei doi bărbaţi care se arătau lângă sfânt, ca nişte străjeri, încât toţi au început a crede în Hristos şi nici unul nu mai îndrăznea a-l duce la judecată.

Sfântul s-a dus singur la judecător, cântând, iar judecătorul a început a cunoaşte pe Dumnezeu şi, amintindu-şi de vedenia pe care o avusese în drum spre Egipt, mult se bucura, văzând şi acum pe bărbaţii străjeri şi care ţineau o cunună deasupra Sfântului Mina. Ermoghen i-a sărutat picioarele cuviosului şi, propovăduind împreună, iată au venit 30 de episcopi pentru a-l boteza pe Ermoghen şi mulţime mare de popor. Împărţindu-şi averea la săraci şi fiind ales episcop al Alexandriei, Ermoghen a sfărâmat idolii, izgonind duhurile viclene şi tămăduind de boli pe cei suferinzi.

Aflând împăratul că acum şi Ermoghen s-a alăturat Sfântului Mina, a luat oaste multă şi, intrând în cetate, i-a prins pe amândoi, dar îngerii Domnului îi întăreau pe sfinţi, să nu se teamă. Iar Ermoghen a început a-i vorbi împăratului despre cele întâmplate, dar acesta a poruncit ca Sfântului Ermoghen să îi fie tăiate mâinile şi picioarele şi arse, apoi i-a spart pântecele cu o suliţă şi ostaşii i-au aruncat trupul în râu.

Iar pe Sfântul Mina temându-se să îl întrebe ceva, a poruncit ca acesta să fie spânzurat, atârnându-i pietre de picioare.

Domnul însă nu i-a lăsat, ci pe amândoi mucenicii i-a vindecat şi i-a arătat înaintea împăratului şi a poporului, spre mirarea tuturor, încât un om din popor, Evgraf, s-a lepădat de zei şi L-a mărturisit pe Hristos.

Împăratul a luat sabia şi de mânie, l-a tăiat în bucăţi, şi a poruncit ca Sfinţilor Mina şi Ermoghen să le fie tăiat capul, mergând, astfel, toţi trei la Domnul pe care Îl propovăduiseră.

Deşi împăratul i-a pus într-un sicriu de fier şi i-a aruncat în mare, sicriul a plutit până în Vizantia, unde Sfântul Mina spusese că vrea să fie înmormântat. Trupurile lor au fost găsite de către episcopul Constantinopolului, prin vedenie dumnezeiască.

Iar împăratul, ajuns fiind de pedeapsă, şi-a pierdut vederea, apoi a fost bătut de mâini nevăzute, până a murit.

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici ai lui Hristos: Mina Calicheladu (adică cel cu viers frumos), Ermogen şi Evgraf

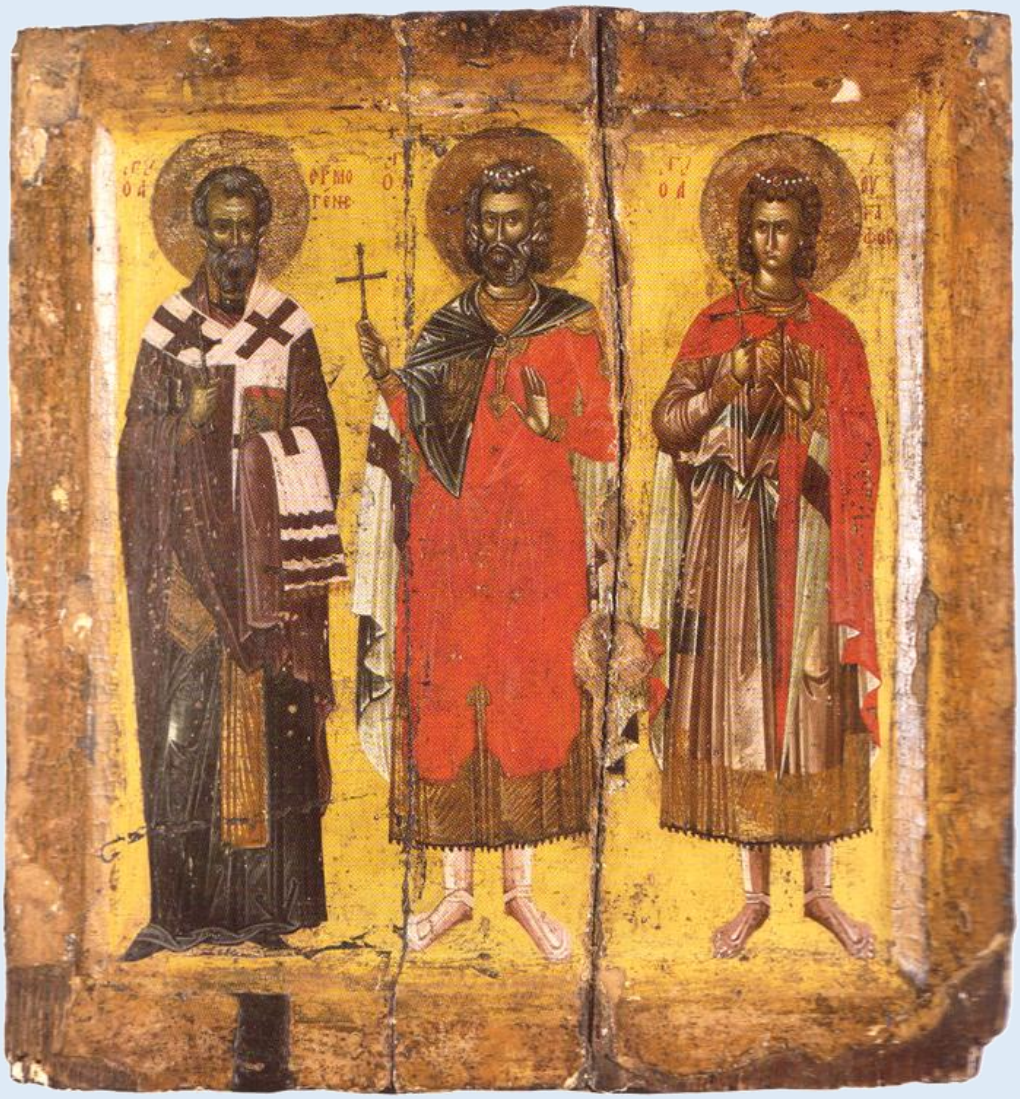

În această lună (decembrie), în ziua a zecea, pomenirea Sfinţilor mucenici ai lui Hristos: Mina Calicheladu (adică cel cu viers frumos), Ermogen şi Evgraf.

Aceşti sfinţi mucenici au trăit pe vremea împăratului Maximian. Făcându-se odată întrebarea de locuitorii Alexandriei de unele lucruri care tulburaseră liniştea oraşului, împăratul Maximian a trimis pe Mina, ca să dea răspuns acelor întrebări, pentru că Mina învăţase toată înţelepciunea acelei vremi şi era iscusit în meşteşugul vorbirii fiind atenian de neam, trăise la Atena şi acolo deprinsese meşteşugul vorbirii frumoase.

Când a venit Mina la Alexandria nu numai că a lămurit pe alexandrini despre lucrurile ce-i tulburaseră, nu numai că a pus capăt oricărei îndoieli şi a dat răspuns oricărei întrebări ce i s-a pus, dar a şi făcut pe cei ce primiseră cuvântul credinţei în Hristos să ţină şi mai tare la credinţa lor şi a tămăduit pe mulţi bolnavi.

Împăratul, aflând de aceasta, a trimis pe Ermogen, prefectul, cu poruncă să-l facă pe Mina să se lepede de credinţa creştină, iar de nu-l va îndupleca să-l piardă cu fel şi fel de chinuri.

Prefectul l-a adus pe sfânt la scaunul de judecată; dar pentru că nu l-a putut îndupleca să se lepede de Hristos, şi pentru că îl vedea că i se împotriveşte în cuvânt l-a supus la chinuri. Dar văzând cum rabdă Sfântul Mina chinurile aspre, a trecut şi el la credinţa în Hristos şi a fost botezat de Sfântul Mina şi apoi a fost ridicat de soborul episcopilor la arhierie.

Aflând împăratul acestea, i-a supus pe amândoi la chinuri felurite, pe care sfinţii le-au îndurat cu ajutorul lui Dumnezeu.

Atunci Sfântul Evgraf, care era scriitor al Sfântului Mina, a mărturisit cu îndrăznire pe Hristos şi a zis multe cuvinte împotriva împăratului, defăimându-l.

Iar împăratul, plin de mânie a scos sabia şi l-a ucis cu mâna lui pe Evgraf. Odată cu el au fost ucişi şi Sfinţii Mina şi Ermogen cu săbiile, de către slujitorii împăratului. Sfintele lor moaşte au fost ridicate şi duse în Constantinopol, unde se află şi acum şi fac minuni şi semne nenumărate.

Sinaxar - Sfinții mucenici Mina, Ermoghen și Evgraf - 10 decembrie

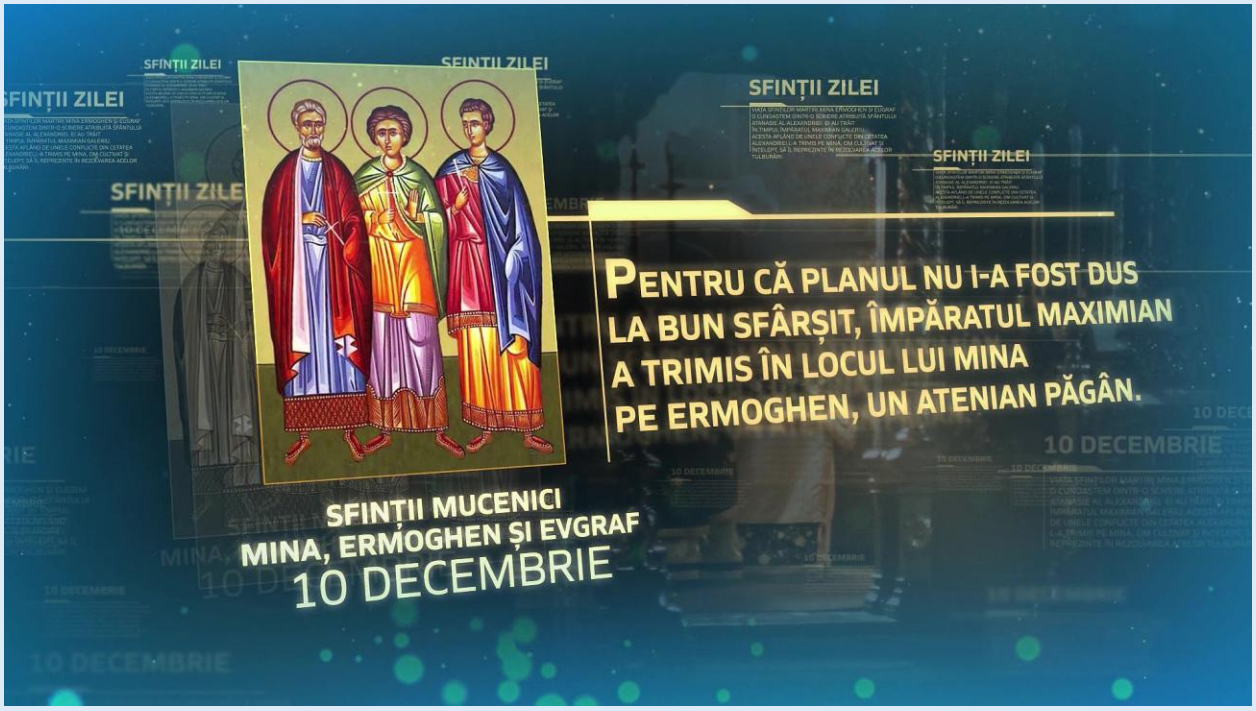

https://www.trinitas.tv/sfintii-mucenici-mina-ermoghen-si-evgraf-10-decembrie/

***

Viața Sfinților martiri Mina, Ermoghen și Eugraf o cunoaștem dintr-o scriere atribuită Sfântului Atanasie al Alexandriei. Ei au trăit în timpul împăratul Maximian Galeriu. Acesta aflând de unele conflicte din cetatea Alexandriei, l-a trimis pe Mina, om cultivat și înțelept, să îl reprezinte în rezolvarea acelor tulburări.

Mina era creștin în ascuns și odată ajuns în Alexandria a început să se dedice propovăduirii Cuvântului lui Dumnezeu și slujirii aproapelui. Pentru rugăciunile sale Bunul Dumnezeu a lucrat multe minuni și a întors pe mulți de la închinarea la falșii zei păgâni. A fost desigur pârât autorităților de către populația păgână.

Împăratul l-a trimis în locul lui Mina pe Ermoghen, un atenian păgân, foarte pregătit și acesta. Pe drumul spre Alexandria Ermoghen a fost în mod minunat anunțat că în curând va cunoaște pe adevăratul rege.

A fost primit cu ovațiuni. Chiar și Mina a vrut să-l întâmpine, însă Ermoghen a refuzat provocându-l la o dispută publică în teatrul cetății.

Disputa a avut loc în mai multe zile succesiv și atât de convingătoare a fost pledoaria creștină a Sfântului Mina încât cei care ascultau mărturiseau în masă credința lor.

Ermoghen s-a mâniat și a poruncit torturarea și uciderea lui Mina, lucru pe care Bunul Dumnezeu nu l-a permis. Mulțimea semnelor lucrate cu Mina, tăria argumentelor sale privitoare la credință l-au determinat pe Ermoghen însuși să se boteze și să devină creștin. A fost chiar hirotonit episcop.

Împăratul Maximian Galeriu a auzit de toate acestea și venind el însuși în cetatea egipteană i-a prins și condamnat pe cei doi creștini.

Secretarul lui Mina, pe nume Eugraf, a avut curajul de a-i sublinia împăratului inutilitatea mâniei și acțiunilor sale împotriva celor doi. A fost ucis și el pe loc.

Deși Sfântul Mina și-a exprimat dorința de a fi îngropat în cetatea Bizanț, Maximian nu a îngăduit aceasta. În cele din urmă sfintele sale moaște și ale celorlalți doi sfinți martiri au ajuns în mod minunat la Calcedon. Aici, au fost ascunse de episcopul cetății într-o capelă tăinuită din zidul Acropolei, așa cum lasă mărturie Simeon Logotetul, un scriitor bizantin.

De aici au fost mutate la Constantinopol împlinindu-se astfel dorința Sfântului Mina.

Diac. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf

Aceşti Sfinţi mucenici au trăit în vremea împăratului Maximin tracul (235-238) şi pentru că în Alexandria existau neînţelegeri între oameni, împăratul l-a trimis pe fericitul Mina, atenian de neam, să le rezolve, de vreme ce era un om înţelept. Acesta nu numai că i-a lămurit pe alexandrini asupra lucrurilor care-i tulburau, dar i-a şi îmbărbătat pe aceia să ţină şi mai mult la credinţa lor creştină şi a tămăduit mulţi bolnavi.

Auzind acestea, Maximin l-a trimis pe Ermoghen prefectul să-l înduplece pe Sfântul Mina să se lepede de Hristos şi pentru că nu a reuşit, acesta l-a supus la mari chinuri.

Impresionat fiind Ermoghen de răbdarea în chinuri a fericitului Mina, a trecut şi el la creştinism, a fost botezat de Sfântul Mina, apoi un sobor de episcopi l-a hirotonit arhiereu.

Aflând împăratul, i-a supus pe amândoi la cumplite chinuri, pe care sfinţii le-au îndurat cu puterea lui Dumnezeu.

Atunci Sfântul Evgraf, notarul Sfântului Mina, a mărturisit şi el pe Hristos şi a fost ucis cu sabia de către împărat.

Odată cu el au primit mucenicia şi Sfinţii Mina şi Ermoghen, ei fiind ucişi cu cuţitele de slujitorii împăratului.

Sfintele lor moaşte au fost duse în Constantinopol, unde au săvârşit nenumărate minuni.

Deşi împăratul i-a pus într-un sicriu de fier şi i-a aruncat în mare, sicriul a plutit până în Vizantia, unde Sfântul Mina spusese că vrea să fie înmormântat.

Trupurile lor au fost găsite de către episcopul Constantinopolului, prin vedenie dumnezeiască. Iar împăratul Maximin, ajuns fiind de pedeapsă, şi-a pierdut vederea, apoi a fost bătut de mâini nevăzute, până a murit.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf

Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf au trăit în timpul împăratului Maximin Daza (305-314). În vremea aceea, în Alexandria (Egipt) au apărut mari tulburări între creştini şi păgâni. Împăratul Maximin a trimis pe unul din slujitorii săi de neam atenian, pe Mina, care era creştin în ascuns, să potolească aceste tulburări, lucru pe care l-a îndeplinit.

Aflându-se că este creştin, împăratul Maximin l-a trimis pe atenianul Ermoghen în Alexandria ca să îl convingă pe Mina să renunţe la credinţa creştină. Refuzând, Mina a fost întemniţat după prima zi de judecată în timpul căreia poporul auzise cum înţelepciunea creştină copleşea filosofia greacă păgână, fiind întărită de minunile săvârşite de Mina în toată Alexandria.

A doua zi, Mina a mărturisit pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos cu vitejie, deşi avea multe răni pe corp. În cele din urmă, Ermoghen a poruncit să-i taie limba, să-i scoată şi ochii şi l-a trimis pentru a doua oară în temniţă. În timpul nopţii, temniţa s-a luminat şi Însuşi Mântuitorul Iisus Hristos s-a arătat mucenicului Mina şi l-a tămăduit.

Tot în această noapte, Ermoghen s-a hotărât să îl îngroape pe fostul său prieten, pe atenianul Mina. Dimineaţa s-a dus la locul de judecată cu gândul de a înştiinţa

poporul de hotărârea sa. Era sigur că Mina murise în timpul nopţii. Când ostaşii l-au adus pe Mina din temniţă şi l-a văzut tămăduit şi strălucind de bucurie, Ermoghen a strigat: “Roagă-te pentru mine, adevăratule slujitor al lui Dumnezeu. Roagă-te ca şi eu nevrednicul să mă învrednicesc a fi sluga Dumnezeului tău”.

Din acel moment, cei doi creştini atenieni, Ermoghen şi Mina, nu s-au mai despărţit. Peste câteva zile s-au strâns în Alexandria 13 episcopi şi au botezat pe Ermoghen în faţa poporului şi l-au sfinţit şi episcop al Alexandriei.

Însă păgânul Rustic a înştiinţat pe împăratul Maximin de cele întâmplate. Ajungând în Alexandria, Maximin i-a adus în faţa judecăţii pe cei ce fuseseră oamenii lui de încredere, Mina şi Ermoghen. Cei doi au mărturisit pe Domnul nostru Iisus Hristos chiar şi când au fost supuşi supliciilor, primind amândoi moarte martirică.

În faţa acestor nelegiuiri comise de împăratul Maximin, Evgraf, fostul grefier din timpul când Mina venise judecător în Alexandria, a strigat cu mult curaj împăratului: “Şi eu sunt creştin şi mă lepăd de poruncile tale. Ai intrat ca un leu în cetatea noastră şi vrei să înghiţi turma lui Hristos prin închinarea la idoli şi să pierzi sfânta credinţă. Dar noi suntem gata de moarte pentru buna credinţă şi te privim ca pe o vulpe bătrână”. Neaşteptându-se la o astfel de înfruntare, Maximin s-a ridicat furios şi, luând o sabie, a retezat capul Sfântului Evgraf.

Proloage - Pătimirea Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgrav (†315)

Luna decembrie în 10 zile: pătimirea Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgrav (†315).

Aceştia au trăit pe vremea împărăției lui Maximian (305-313). Deci, pornindu-se nişte întrebări de la alexandrini, a fost trimis Mina de împărat ca să le dezlege, de vreme ce el se afla cunoscător a toată înțelepciunea şi era deprins la cuvintele ritoriceşti, fiind învățat la Atena și dobândind meșteșugul grăirii frumoase, ca unul ce era de neam atenian.

Acesta, venind în Alexandria, nu numai că a luminat pe alexandrini în îndoielile pe care le scorniseră, dezlegând toate întrebările, ci încă şi pe cei ce primiseră cuvântul credinței lui Hristos i-a hotărât ca să-l ție mai adevărat și a tămăduit și mulți bolnavi.

Împăratul, aflând de aceasta, a trimis pe Ermoghen eparhul, poruncindu-i ca să înduplece pe Mina să se lepede de credința creștinilor și, de n-ar vrea să se supună, după ce-l va chinui în tot chipul, să-l piardă.

Acesta a adus pe sfântul la judecată, dar de vreme ce-i stătea împotrivă și nu voia să se plece, întâi a pus de i-a scos tălpile picioarelor, al doilea i-a scos ochii și al treilea i-a tăiat limba. Văzând însă pe mucenic că, minunat și prea slăvit se tămăduia în acele părți vătămate ale trupului său, încă și pe doi îngeri care acopereau capul Sfântului Mina, eparhul Ermoghen s-a întors și a crezut în Hristos

și a luat Botezul chiar de la Sfântul Mina. Și nu numai aceasta, ci mai apoi și vrednicia arhieriei a luat de la episcopii creștini.

Aceasta auzind, împăratul a scris din nou la Alexandria și a trimis de i-a adus pe amândoi înaintea lui și, încercând să-i despartă de credința în Hristos și văzând că nu poate să-i plece, a poruncit să împungă pe Sfântul Ermoghen în pântece cu o suliță, să-i taie mâinile și picioarele și să-l pună pe un grătar de foc, iar ce va rămânea în trup să se arunce în râu.

Iar pe Sfântul Mina a poruncit să-l spânzure la un loc întunecat și să-i lege de picioare o piatră foarte grea.

Acestea făcându-se după poruncă, sfinții, însă, fiind păziți de îngeri, prin dumnezeiasca putere, au stat întregi și sănătoși înaintea împăratului și aspru, ca pe un păgân, l-au mustrat.

Atunci, Sfântul Evgraf, care era scriitor al Sfântului Mina, a mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos și a grăit multe cuvinte împotriva împăratului, de față ocărându-l. Iar împăratul, nesuferind a fi biruit și înfruntat de cuvintele sfântului, pornindu-se spre multă mânie, a scos sabia și a omorât, cu mâna sa, pe Evgraf.

Deci, împreună cu Evgraf au fost uciși și Sfinții Mina și Ermoghen de slugile împăratului, care au năvălit asupra lor cu cuțitele.

Iar sfintele lor moaște, s-au adus, prin dumnezeiască rânduială, la Bizanț, făcând multe minuni și semne nepovestite.

Întru această zi, cuvânt din Pandoc, ca să nu scârbim pe nimeni.

Dacă cineva ar zice că iubește pe Dumnezeu, dar pe fratele său îl urăște, mincinos este. Că cel ce iubește pe Dumnezeu, acela și pe fratele său îl iubește. Iar cel ce nu iubește pe fratele său, nici pe Dumnezeu nu-L iubește, după cum zice apostolul Ioan.

- *Cel ce scârbește pe fratele său, pe Dumnezeu Îl scârbește. Că zice: "Nu scârbiți pe Duhul Sfânt cu care sunteți pecetluiți".*
- *Și iarăși, pentru dragoste, zice: "Ceea ce ați făcut unuia dintre aceștia mai mici frați ai Mei, Mie ați făcut".*

Deci, s-a arătat, în cele mai sus - zise, că cel ce face spre bucuria fratelui său, lui Dumnezeu îi face spre bucurie.

Aceasta, dar, știindu-o, fraților, că prin acestea suntem plăcuți lui Dumnezeu, dacă nu disprețuim pe aproapele nostru, apoi și noi cu toată puterea să ne silim să facem spre plăcere fraților și să nu le dăm pricini din care ei să fie scârbiți, ca primită la Dumnezeu să fie rugăciunea noastră, ca o jertfă fără prihană.

Că dacă unul se roagă pentru tine, iar altul te blestemă, precum și la Înţelepciune este scris: "Dacă unul zidește, iar altul risipește, apoi ce spor este, fără numai osteneală?"

Așa și omul cel ce postește și părăsește păcatul său, dar, iarăși, la același păcat intră, rugăciunea lui cine o va asculta și cu ce spor se va alege?

Și iarăși grăiește, zicând: "Să nu meşteşugeşti asupra prietenului tău rele, când nădăjduiește el la tine, că numai gura nebunilor se preface în stâlp de batjocură, dar buzele drepților sunt cu pază." Deci, "cel ce umblă întru dreptate se teme de Dumnezeu, iar cel ce-și strâmbă cărările, osândit va fi."

Și proorocul Miheia, suspinând, grăiește pentru Israel: "Spre rău îndeamnă fiecare pe aproapele său și împotriva lui mâinile-și gătește."

Iar apostolul zice: "Dacă fratele tău se scârbește împotriva ta, iată că nu cu dragoste umbli."

Iar Domnul a zis: "Tot cel ce se mânie asupra fratelui său, în zadar, vinovat este judecății, iar cel ce va zice fratelui său, râca (prostule), vinovat va fi de judecata soborului, iar cel ce-i zice nebunule, vinovat va fi de gheena focului."

Și încă mai zice: "Dacă-ți aduci darul tău la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți acolo darul tău înaintea altarului și mergi mai întâi de te împacă cu fratele tău și vino apoi să-ți aduci darul tău înaintea lui Dumnezeu."

Întru această zi, cuvântul lui Cosma preotul, despre monahii care umblă în voile lor şi nu voiesc să fie împreună cu fraţii şi să slujească la ostenelile mănăstirii.

Sunt unii monahi care intră și se vâră în chilii închise, să împlinească voile lor acolo, hrănindu-se ca mistreții, trăiesc în peșteri și de cele ce li se aduc lor se

bucură. Și pentru aceasta, fug de așezământul mănăstirii, nevrând să se ostenească, nici să se supună egumenului, neprimind să petreacă cu smerenie, împreună cu călugării, nici o zi, vrând pe pământ să fie ei cinstiți.

Ei pun rânduieli și legi femeilor și cu mărturisirea leagă și dezleagă nepricepuții, ei înșiși având trebuință de dezlegare de la alții. Și înălţarea de minte, cea mai urâtă lui Dumnezeu și cea mai spurcată, aceea petrece întru dânșii. Că se socotesc a fi mari și sfinți, iar pe toți oamenii îi cred mai proști decât dânșii, numai ei singuri socotindu-se că plac lui Dumnezeu. Și acolo șezând, rânduiesc casele altora, iar de casa lor, mănăstirea, cu nebunie fug. Rânduiesc tocmeli și cumpărări multe și câștigare de averi și de case rânduiesc și multe alte nebunii se află la dânșii. Îşi fac nume vestit și scrisori trimit la toți, ostenindu-se și poftind ca să se înștiințeze de s-ar putea până și în alte tări. În acest fel este diavolul cel cu rău meșteșug, că pe toți îi întoarce de la calea cea dreaptă, la voile sale.

Încât se împlineşte proorocia lui David, care zice: "Toți s-au abătut, împreună netrebnici s-au făcut, nu este cel ce face bine, nu este până la unul." Că acestea s-au scris pentru cei răi, care fără de lege și fără de rânduială vântură lumea și toate cetățile și, care, uitând învățăturile spostolului Pavel, mănâncă întru lenevire pâine străină și zilele lor rău își petrec.

Drept aceea, unora ca acestora, în Epistola cea către Tesaloniceni, apostolul le grăiește: "***Fraților, vă poruncesc, în numele Domnului nostru Iisus Hristos, să vă feriți de orice frate care umblă fără de rânduială și nu după predania pe care ați primit-o de la noi. Căci voi înșivă știți cum trebuie să vă asemănați nouă, că noi n-am umblat fără rânduială între voi, nici n-am mâncat de la cineva pâine în dar, ci cu muncă și cu trudă, am lucrat ziua și noaptea, ca să nu împovărăm pe nimeni dintre voi. Nu doar că n-avem putere, ci ca să ne dăm pe noi pildă vouă spre a ne urma. Că și când ne aflam la voi, am dat porunca aceasta dacă cineva nu vrea să lucreze, acela nici să nu mănânce. Pentru că auzim că unii de la voi umblă fără rânduială, nelucrând nimic și iscodind. Dar unora ca aceștia le poruncim și-i rugăm, în Domnul Iisus Hristos, ca să muncească în liniște și să-și mănânce pâinea lor." (II Tes. 3 6-10).***

Întru această zi, cuvânt pentru Tobit cel milostiv, care a fost în Israel.

A fost un om în Israel, Tobit, milostiv și cucernic și multă sârguință avea spre îngroparea iudeilor celor morți, în vremea robiei asirienilor și, clevetit fiind la împăratul Sanherib, a scăpat. Deci, a adormit, odinioară, sub zid, dinafară de

cetate, precum adesea se întâmplă. Și, dormind el, când a deschis ochii, păsările zburând pe deasupra lui, i-au lăsat necurăție în ochi și a făcut albeață.

Deci, era în muntele Ecbatana o fecioară, rudenie a lui, Sara cu numele, care fusese măritată după șapte bărbați, dar toți fuseseră omorâți de un drac cu numele Asmodeu, înainte de a se uni ei ca soți cu ea. Și s-a rugat lui Dumnezeu fecioara și i-a trimis Dumnezeu ei ajutor pe îngerul Rafael.

Că Tobit cel orb a zis fiului său, Tobie cu numele, să nu-și ia femeie din altă parte, fără numai din seminția și din neamul lor, după lege. Și i-a dat lui și o scrisoare pentru zece talanți, zicându-i: "Când erai prunc i-am dat lui Gabel, din cetatea Raghes a Mezilor, acești bani spre păstrare. Drept aceea, să cauți să te duci la dânsul, ca să iei de la el talanții ce i-am dat și-i vei da lui scrisoarea și banii să-i aduci degrabă."

Iar tânărul își căuta tovarăș, că nu știa calea și a aflat, cu voia lui Dumnezeu, pe îngerul Rafael, stând ca un om și l-a tocmit. Că zicea Rafael că știe calea și adeseori umblă pe ea, iar numele a spus că-i este Azaria, fiul marelui Anania și zicea: "Iată sunt gata să merg cu tine."

Deci, venind ei la râul Tigrului, tânărul s-a pogorât la râu ca să-și spele picioarele sale și, iată, un pește mare a ieșit ca să-l înghită pe el. Tobie s-a înspăimântat și a strigat cu glas mare și a zis: "Stăpâne, mă înghite pe mine peștele."

Iar îngerul i-a zis: "Apucă-l de ureche și-l trage pe el la tine." Și l-a tras pe el la uscat.

Și i-a zis lui, iarăși îngerul: "Prinde peștele și, spintecând pântecele lui, să-i iei rărunchii, inima și fierea și să le păstrezi pe ele."

Iar tânărul l-a întrebat: "La ce trebuință folosesc acestea?"

Iar îngerul i-a zis: "Cu rărunchii și cu inima, cădind și afumând, vei gonii dracii, iar cu fierea vei tămădui albeața de pe ochi."

Deci, așa a luat tânărul femeie din neamul său, pe fecioara aceea Sara, mai înainte zisă, prin sfatul și îndemânarea îngerului, gonind pe neprietenul diavol, prin punerea pe cărbuni a inimii peștelui, prin cădire și prin afumare și gonindu-l în pustie.

După aceea, luând cei zece talanți, tânărul s-a întors împreună cu femeia lui la tatăl său Tobit, căruia i-a uns ochii cu fierea cea de pește și îndată bătrânul a văzut.

Apoi s-a descoperit pe sine îngerul, că nu a fost om, ci de la Dumnezeu trimis era, spre ajutorul lor.

Iar pe fecioara aceea le-a dăruit-o lor, pentru a lor evlavie și a zis către dânșii: "Taina împărătească bine este a o ascunde, dar faptele lui Dumnezeu sunt lucru slăvit și binecuvântat a le vesti și a le lăuda."

A Căruia este slava, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf

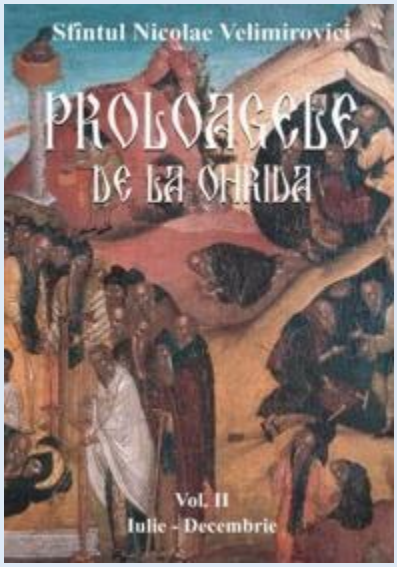

Sfinţii Mina şi Ermoghen s-au născut amândoi la Atena. Ei au locuit amândoi la Bizanţ, fiind ţinuţi la mare cinste de împărat şi de popor.

Sfântul Mina a fost vestit pentru marea sa învăţătură şi darul elocinţei şi deşi în afară se comporta ca şi când ar fi fost şi el din păgânătate, înlăuntrul inimii lui era creştin convins.

Sfântul Evgraf a fost mai înainte eparhul Bizanţului, fiind păgân şi cu purtarea şi cu credinţa inimii, dar era din fire bun şi drept şi lucrător de multe şi mari fapte bune.

Izbucnind conflicte grave între păgâni şi creştini la Alexandria, împăratul 1-a trimis acolo pe marele lui demnitar, Mina să restabilească ordinea şi să îi anihileze pe creştini cu desăvârşire.

Sfântul Mina a mers şi a restabilit cu adevărat ordinea, dar pe creştini i-a lăsat în pace, declarându-se însuşi pe faţă creştin, aducând multă păgânătate la Hristos şi lucrând multe şi mari minuni.

Auzind aceasta, împăratul 1-a trimis la Alexandria pe celălalt mare demnitar al lui, Ermoghen, ca să îl pedepsească pe Sfântul Mina şi să îi dea morţii pe creştini.

Ermoghen a împlinit ordinul împăratului: el 1-a adus pe Sfântul Mina înaintea judecăţii, i-a tăiat picioarele şi limba, i-a scos ochii, apoi 1-a aruncat în închisoare. Dar acolo S-a pogorât la sfânt Domnul Iisus Hristos şi 1-a vindecat şi 1-a întărit pe robul Lui mult pătimitor.

Văzându-1 pe Sfântul Mina vindecat cu desăvârşire, Ermoghen s-a schimbat cu inima şi a primit Sfântul Botez. El a propovăduit atunci cu putere Cuvântul lui Dumnezeu şi a fost înălţat episcop al Alexandriei.

Atunci Maximin înfuriat a venit în persoană la Alexandria şi i-a supus pe Sfinţii Mina şi Ermoghen celor mai bestiale torturi, pe care ei le-au îndurat cu bărbăţie, acoperiţi de harul lui Dumnezeu.

Privind la vitejia acestor oşteni ai lui Hristos şi la minunile pe care le lucra Dumnezeu prin ei, secretarul şi prietenul Sfântului Mina, pe nume Evgraf, a stat înaintea tribunalului şi i-a strigat împăratului în faţă: «Şi eu sunt creştin!»

Împăratul înnebunit de drăcească furie a scos sabia de la şold şi 1-a decapitat atunci pe loc pe Sfântul Evgraf.

După aceasta el a ordonat călăilor să-i decapiteze pe Sfinţii Mina şi Ermoghen.

Sfintele lor moaşte aruncate în mare au plutit minunat până la Constantinopol unde episcopul cetăţii, mai înainte vestit prin vedenie de aceasta, a venit şi le-a întâmpinat pe ele, primindu-le şi îngropându-le cu cinste.

Cugetare

În nenumărate şi tainice feluri Domnul Dumnezeu cel veşnic viu ştie când să arate milostivire şi când să pedepsească, când să izbăvească pe credincioşi din ispite, când să îi prefacă pe necredincioşi în credincioşi şi când să facă să piară cu sunet pe prigonitorii nepocăiţi ai credinţei.

După ce bestialul Maximin i-a ucis pe Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf, el s-a îmbarcat cu suita sa într-o corabie şi pornit de la Alexandria spre Bizanţ. Dar a orbit fără veste şi trupeşte cel ce în bezna întunericului deja zăcea cu sufletul şi cu inima. El a început să strige celor din jurul lui că mâini nevăzute îl lovesc pe el cu sălbăticie. La scurtă vreme după aceea el a pierit rău, aşa cum a şi trăit.

În vremea Sfântului episcop Ambrozie al Milanului s-a petrecut următorul fapt: eretica împărătească Iustina 1-a determinat pe Eftimie, mare latifundiar milanez să îl răpească şi să îl arunce într-un exil îndepărat pe episcop, pe care îl ura.

Eftimie a pregătit căruţa şi încălecând pe calul său, s-a poziţionat astfel încât să îl poată surprinde pe episcop singur, să îl urce cu forţa în căruţă şi să împlinească pofta ereticei împărătese.

Dar chiar în ziua în care organizase crima a venit ordin împărătesc cu exilarea imediată a lui Eftimie, din pricina unei crime ascunse. Venind garda de soldaţi, ei 1-au prins pe Eftimie, 1-au legat şi 1-au urcat în căruţa pe care el i-o pregătise episcopului, omul lui Dumnezeu.

Altă dată a intrat un eretic arian în biserica în care slujea Sfântul Ambrozie, cu gândul că îl va putea oarecum prinde şi învinui prin cuvintele pe care le va rosti sfântul la predică.

Privind înăuntru, ereticul 1-a văzut pe sfântul lui Dumnezeu cum învaţă poporul, dar a văzut şi un înger luminos lângă el, care îi şopteşte la ureche dumnezeieştile cuvinte, înspăimântat de vedenia aceasta, ereticul s-a ruşinat, s-a lepădat de erezia lui şi s-a întors cu totul la Sfânta credinţă.

Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Eugraf

Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Eugraf au trăit la sfârşitul secolului al III-lea şi începutul secolului al IV-lea.

Sfinţii Mina şi Ermoghen s-au născut amândoi la Atena. Aceştia au locuit însă în Bizanţ fiind în slujba împăratului Maximian. Mina, vestit pentru marea sa învăţătură şi darul elocinţei a fost trimis de către împărat la Alexandria pentru a restabili liniştea oraşului. Sfântul Mina a mers şi a restabilit cu adevărat ordinea, dar pe creştini i-a lăsat în pace, declarându-se creştin.

Aflând despre ceea ce s-a întâmplat, împăratul l-a trimis pe prefectul Ermoghen pentru a-l convinge pe Mina să renunţe la credinţa creştină, şi pentru a-i persecuta pe creştini.

Ermoghen a împlinit ordinul împăratului: el l-a adus pe Sfântul Mina înaintea judecătorului, i-a tăiat picioarele şi limba, i-a scos ochii, apoi l-a aruncat în închisoare. Dar acolo S-a pogorât la Sfântul Mina tămăduindu-l, Domnul Iisus Hristos.

Văzându-l pe Sfântul Mina vindecat cu desăvârşire, Ermoghen s-a convertit şi el la creştinism, fiind botezat de Sfântul Mina.

Ermoghen a propovăduit Cuvântul lui Dumnezeu şi a fost numit episcop al Alexandriei.

Împăratul i-a supus pe amândoi la chinuri, pe care sfinţii le-au îndurat. Privind la vitejia celor doi mărturisitori şi la minunile pe care le lucra Dumnezeu prin ei, secretarul şi prietenul Sfântului Mina, pe nume Eugraf, a stat înaintea tribunalului şi i-a strigat împăratului: "Şi eu sunt creştin!". Auzind aceasta însuşi împăratul l-a decapitat atunci pe Sfântul Eugraf după care a ordonat călăilor să-i decapiteze pe Sfinţii Mina şi Ermoghen.

Sfintele lor moaşte au fost duse în Constantinopol, unde au făcut multe minuni.

Troparul Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf: Cu înfrânarea omorând pornirile şi îndemnurile cele arzătoare ale patimilor, ucenicii lui Hristos au luat harul de a alunga urmările bolilor celor neputincioşi şi a face minuni, atât în viaţă, cât şi după moarte. Minune uimitoare cu adevărat! Că oase goale izvorăsc tămăduiri. Slavă Ţie, Singurului Dumnezeu şi Ziditorului.

Condacul Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf: Ca nişte stele strălucitoare aţi împuţinat în chip desăvârşit noaptea credinţei în idoli şi aţi luminat inimile credincioşilor cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu şi i-aţi arătat vase cinstite ale Duhului. Pentru aceasta lăudăm sfântă pomenirea voastră, mucenicilor prea măriţi.

Sfinții mucenici Mina, Ermoghen și Evgraf din Alexandria, Egipt (10 decembrie)

Frescă de la anul 1721 din Mănăstirea Vatoped, Sfântul Munte Athos, Grecia

Sfinţii mucenici Mina şi Ermoghen se trăgeau din Atena şi locuiau în Bizanţ, fiind ţinuţi la mare cinste de împărat şi de popor.

Sfântul mucenic Mina

Frescă de la anul 1546 din Mănăstirea Stavronichita, Sfântul Munte Athos, Grecia

Sfântul Mina era vestit pentru multa sa înțelepciune şi meșteșugul vorbirii frumoase, şi, măcar că pe dinafară se comporta ca un păgân, în inima sa era creștin adevărat.

Sfântul mucenic Evgraf, dimpreună cu Sfânta mare muceniță Tecla

Sfântul Ermoghen era ighemon al cetății Bizanţul și se purta ca un păgân și pe dinlăuntru și pe dinafară, dar era milostiv și făcea multe fapte bune.

Când se stârni gâlceavă între creștinii și păgânii din Alexandria, împăratul Maximin îl trimise pe Sfântul Mina să astâmpere tulburarea și să stârpească creștinismul din cetate.

Sfântul Mina se duse și statornici pacea, însă mărturisi că este creștin, ba încă, prin meșteșugul grăirii sale și prin mulțimea minunilor, aduse mulți păgâni la credința

cea adevărată. Auzind aceasta, împăratul îl trimise pe Ermoghen să-l pedepsească pe Sfântul Mina și să înăbușe creștinismul.

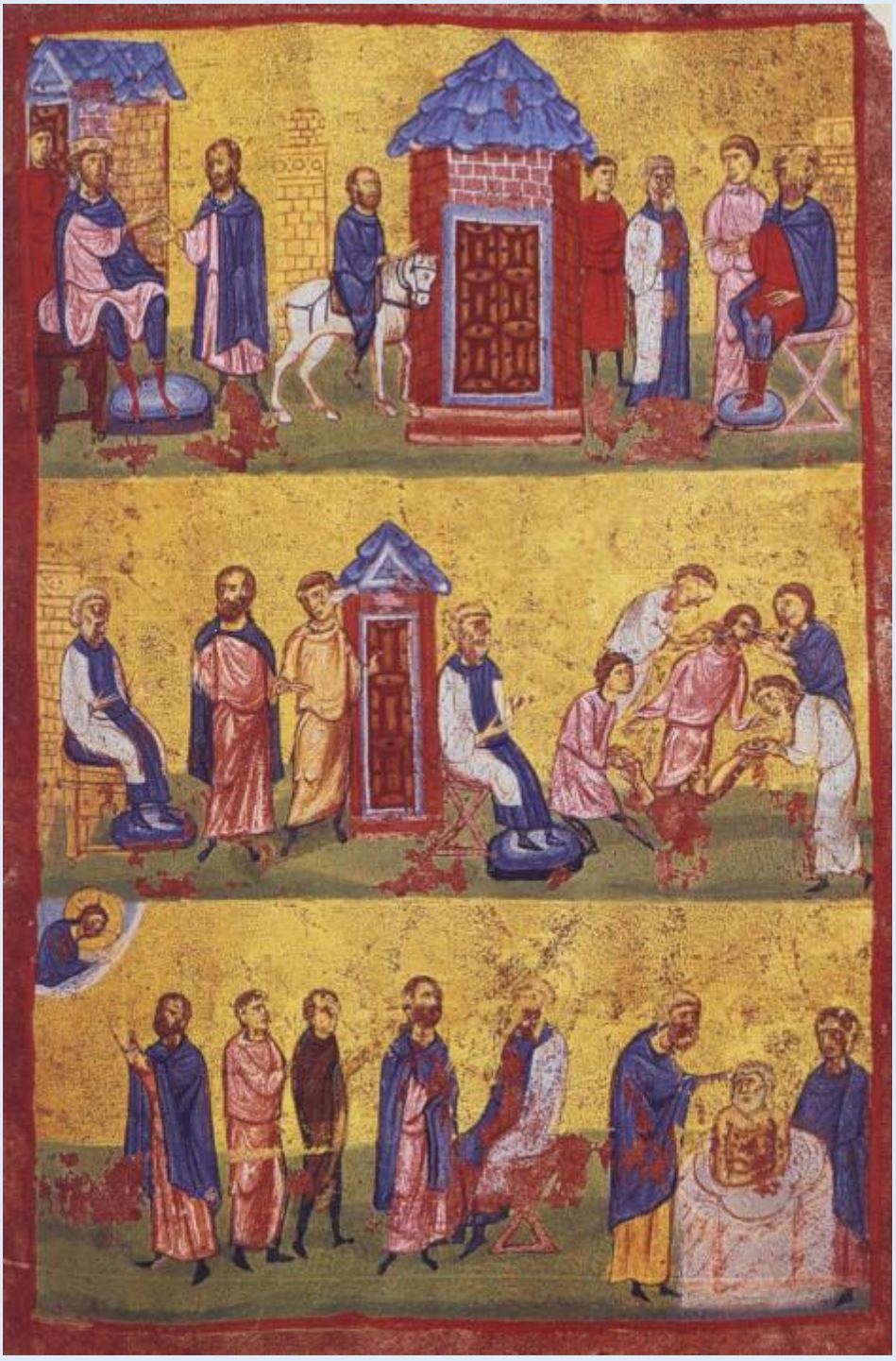

Pătimirea Sfântului mucenic Mina și botezul Sfântului mucenic Ermoghen. Miniatură din veacul al XI-lea din Mănăstirea Esfigmenu, Sfântul Munte Athos, Grecia

Sfântul Ermoghen îl duse pe Sfântul Mina la judecată, îi tăie picioarele și limba, îi scoase ochii și îl aruncă în temniță. În răceala temniței, Sfântul Mina fu cercetat de Însuși Iisus Domnul care îi dărui tămăduire și mângâiere robului Său celui pătimitor.

Văzând tămăduirea cea minunată a Sfântului Mina, Sfântul Ermoghen primi și el botezul, apoi începu a propovădui cu putere credința creștină și fu sfințit episcop al Alexandriei.

Atunci, Maximin, umplând-se de mânie, merse el însuși la Alexandria și îi dădu pe Sfinții Mina și Ermoghen la chinuri grozave, însă ei le răbdară pe toate cu bărbăție, întăriți de darul lui Dumnezeu.

Văzând vitejia acestor ostași ai lui Hristos și minunile pe care Dumnezeu le săvârșea printr-înșii, Evgraf, sfetnicul și prietenul Sfântului Mina, ieși dinaintea judecătorilor și îi strigă împăratului pe față:
– Și eu sunt creștin!

Cuprins de furie, împăratul își scoase sabia și îi tăie capul Sfântului Evgraf. Apoi, porunci călăului a tăia și capetele Sfinților Mina și Ermoghen.

Sfintele lor moaște fură aruncate în mare, însă plutiră în chip minunat până la Constantinopol, unde episcopul cetății, vestit de mai înainte printr-o vedenie, le întâmpină cu alai și le îngropă cu cinste. De atunci, pururea izvorăsc îmbelșugat minuni tuturor ce le săvârșesc pomenirea cu credință.

\+ * + * +

Ca niște stele mult luminătoare duhovnicește răsărind pe bolta Bisericii, luminați toată zidirea, bunilor biruitori mucenici, cu lumina luptelor și cu strălucirea minunilor. Pentru aceasta, veselindu-ne, săvârșim astăzi pomenirea voastră cea purtătoare de lumină și sfântă, purtătorilor de cununi prea fericiți. *(Dintre Stihirile Sfinților ce se cântă la Vecernie)*

Iată praznicul cel luminat al mucenicilor cel asemenea cu lumina, a strălucit tuturor, luminând marginile lumii și împrăștiind orbirea sufletelor. Să ne apropiem de el cu osârdie, ca să scoatem sfințenie.

Cei ce ați câștigat mărirea bunătăților cerești de care v-ați învrednicit, rugați-vă ca pe aceasta să o dobândească și cei ce cinstesc cu credință luminata voastră

pomenire, ca unii ce stați totdeauna înaintea lui Dumnezeu, rugă-mu-vă, marilor mucenici. *(Din Canonul Sfinților ce se citește la Utrenie)*

Articole în alte limbi despre Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf:

http://www.patrokosmas.gr/calendar.asp?cal_id=3371

http://agiamarinaalykou.blogspot.com/2016/12/367-416.html

https://www.johnsanidopoulos.com/2014/12/saints-menas-kallikelados-hermogenes.html

Icoane

10 decembrie

Ο Α
Ο ΚΑΛΛΥ
ΚΕΛΑ
ΔΟ
ΜΗ
ΝΑC

ΕΡΜΟ
ΓΕΝΗΣ

ΟΣΙΟΦ
ΕΥΦΡΑΦ

Sfântul mucenic Ermoghen, athenianul

Sfântul mucenic Evgraf

Sfântul mucenic Mina calicheladu

Sfântul mucenic Mina calicheladu

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ

Μηνὶ τῷ αὐτῷ ι΄. Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων
Μηνᾶ, Ἑρμογένους, καὶ Εὐγράφου.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Μηνᾶς, ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως·
ἐγένετο δὲ εἰς Ἀλεξάνδρειαν ζήτησις τινῶν πραγμάτων.
καὶ ἀπεστάλη παρὰ τοῦ βασιλέως ἵνα λύσῃ τὴν φι-
λονεικίαν. ὡς σοφὸς καὶ ῥήτωρ· ἀπελθὼν δὲ εἰς Ἀ-
λεξάνδρειαν. καὶ τὴν φιλονεικίαν διέλυσε· καὶ τοῖς
χριστιανοῖς προθυμοτέρους ἐποίησε· καὶ πολλοὺς
τῶν [illegible] ἐποιήσατο· ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ βασι-
λεὺς ἀποστέλλει Ἑρμογένην τὸν ἔπαρχον, ἵνα κακώσῃ
καὶ τὸν ἅγιον Μηνᾶν. καὶ μεταστήσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς τῶν
χριστιανῶν πίστεως· ὁ δὲ ἀπελθὼν, ἐξέτυφλωσε τὸν ἅγι-
ον· καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἐξέκοψεν· ὡς δὲ εἶδεν αὐτὸν
πάλιν ὑγιαίνοντα, ἐπίστευσε καὶ αὐτός· καὶ παρὰ μὲν
τοῦ ἁγίου Μηνᾶ ἐβαπτίσθη· παρὰ δὲ τῶν συνελθόντων ἐ-
πισκόπων, χειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος· ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς,
αὐτὸς ἀπελθὼν ἐτιμωρήσατο αὐτούς, ἅμα τῷ νοταρίῳ αὐτοῦ Εὐγρά-
φῳ πιστεύσαντι· καὶ τέλος μαχαίραις κατακόψας αὐτοὺς ἀνεῖλεν.

Ἡ καλλικέλαδος,

SF. MC. MINA
SF. MC. ERMOGHEN
SF. MC. EVGRAF

Sfântul
Mucenic
MINA
Sfântul
Mucenic
ERMOGHEN

Troparul Sfinților Mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf

10 Decembrie -Glasul 8

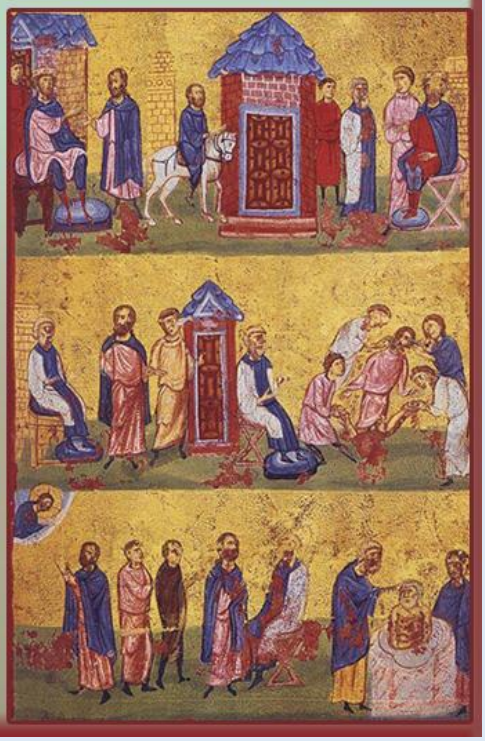

Cu înfrânarea omorând pornirile şi îndemnurile cele arzătoare ale patimilor, ucenicii lui Hristos au luat harul de a alunga urmările bolilor celor neputincioşi şi a face minuni, atât în viață, cât şi după moarte. Minune uimitoare cu adevărat! Că oase goale izvorăsc tămăduiri. Slavă Ție, Singurului Dumnezeu şi Ziditorului.

Troparul Sfinților Mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf

10 Decembrie -Glasul 8

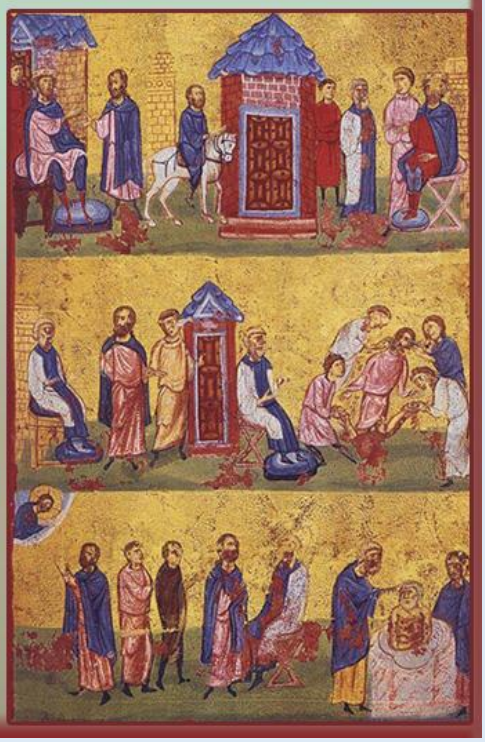

Cu înfrânarea omorând pornirile şi îndemnurile cele arzătoare ale patimilor, ucenicii lui Hristos au luat harul de a alunga urmările bolilor celor neputincioşi şi a face minuni, atât în viață, cât şi după moarte. Minune uimitoare cu adevărat! Că oase goale izvorăsc tămăduiri. Slavă Ție, Singurului Dumnezeu şi Ziditorului.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf!